

Koviloor Digital Library

நுல்வழி இராபாயனம்

Acc.No.14270

நல்வழி இராமாயணம்

சுவாமி மதுரானந்தர் அவர்கள்

*

விவேகானந்த கேந்திர வெளியீடு
விவேகானந்த கேந்திர கிராம முன்னேற்றத் திட்டம்
விவேகானந்தபுரம், கன்னியாகுமரி-629702.

Koviloor Digital Library

முதற்பதிப்பு : மார்ச் 1987

இரண்டாம் பதிப்பு ஜூன் 1989

மூன்றாம் பதிப்பு ஏப்ரல் 1990

உரிமை : பிரசுரிப்பாளருக்கே.

விலை ரூ. 7 00

அச்சிட்டோர் :

சங்கர் பிரிண்டிங் பிரஸ்

(ஆப்செட் அச்சகம்)

271, குட்ஸ்ஷெட் தெரு

மதுரை - 625 001.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை —

பக்கம்

இராமாயண மகிமை

... 1

1. நுழைவாயில்

... 11

2. பால காண்டம்

... 12

3. அயோத்தியா காண்டம்

... 21

4. ஆரணிய காண்டம்

... 28

5. கிஷ்கிந்தா காண்டம்

... 37

6. சுந்தர காண்டம்

... 43

7. யுத்த காண்டம்

... 55

8. நிறைவுரை

... 76

9. தத்துவ இராமாயணம்

... 78

பணிவுரை

விவேகானந்த கேந்திரத்தின் இளைஞர் முகாம் களிலும், பண்பாட்டு வகுப்புகளிலும் இராமாயணம் ஓதப்படுகின்றது. இராமனைப் பற்றிய பாடல்களும், அனுமனின் புகழும் கட்டாயம் ஓதப்படவேண்டும் என்று சுவாமி விவேகானந்தர் நமக்கெல்லாம் உத்தரவிட்டு இருக்கின்றார். சமீபத்தில் சுவாமி சித்பவானந்தர் எழுதிய இராமாயணம் என்ற நூலை ஆதாரமாக வைத்து தென் மாவட்டங்களிலே நடந்த கல்லூரி அளவிலான போட்டியில் கிட்டதட்ட 2,500 கல்லூரி மாணவ, மாணவிகள் கலந்து கொண்டு இராமாயணத் தைப் படித்து தேர்வு எழுதினார்கள். இளைஞர் முகாம் களிலே கிராமப் புறத்து மக்களும் பெருமளவில் வந்து இராமாயணக் கதையைக் கேட்டுச் செல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இராமனின் புண்ணிய கதையை நமது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி சுவாமி மதுரானந்தர் அவர்கள் குழந்தைகளுக்கும் புரியும் வண்ணம் எளிய தமிழில் எழுதி இருக்கின்றார். இராமாயணப் படங்களையே போட்டு போட்டு கையெல்லாம் இனித்துப் போன ஓவியர் சித்ரலேகா அவர்கள் இந்நூலுக்கான அழகான படங்களை வரைந்து தந்திருக்கிறார்கள். நல்லோர்களின் கூட்டுறவால் உருவாக்கப்பட்ட இந்நூல் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் எல்லா அன்பர்களுடைய இதயத்திலும் இடம்பெற்று நம் வாழ்க்கை புனிதமாகவேண்டும் என்று இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.

இப்படிக்கு,

இறைவன் பணியில்,

விவேகானந்த கேந்திரம்,

கன்னியாகுமரி.

விவேகானந்தபுரம்,

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

பிறந்தநாள்,

1-3-1987.

நல்வழி இராமாயணம்

முன்னுரை இராமாயண மஹிமை

இராமாயணம் என்ற சொல்லுக்கு இராமனின் வழி என்று பொருள். உலக இலக்கியங்களுள் கதாபாத்திரங்களின் தன்மையிலும், காவிய அமைப்பிலும், மக்களுடைய வாழ்க்கையைத் திருத்துகின்ற முறையிலும் இராமாயணத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த புத்தகம் இருக்க முடியாது. இராமாயணம் இராமனின் கதை. இராமன் கடவுளின் அவதாரம். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவன். அவனைப் போற்றினால் எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தை அவன் அருள்வான். இராமன் என்ற சொல்லுக்கே ஆனந்தத்தை அளிப்பவன் என்றுதான் பொருள். தசரதனுக்கும், விசுவாமித்திரனுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், அகல்யைக்கும், சீதைக்கும், ஜனகருக்கும், -ஜடாயு போன்ற பிராணிகளுக்கும், அனுமனுக்கும், விபிஷணனுக்கும், சபரிக்கும், வசிஷ்டருக்கும், அகத்தியருக்கும், பாரத்வாஜருக்கும், நாரதருக்கும், வால்மீகிக்கும், கம்பனுக்கும், ஆதிசங்கரருக்கும், ஆர்வார்களுக்கும், இராமனுஜருக்கும், வேதாந்த தேசிகருக்கும், மத்துவருக்கும், தியாகராஜருக்கும், காளிதாசருக்கும் இன்பத்தைத் தந்தவன் இராமன்.

இலக்கியத்தையும் மனிதர் மனத்தையும் கலைகளையும் மனித வாழ்க்கையையும் தொட்டு அவற்றில் பெரும் மாறுதல்களை இராமாயணம் உண்டாக்கியிருக்கிறது. தென் கிழக்கு ஆசியா முழுவதையும் வால்மீகி தந்த

இந்த பிச்சை உலுக்கி இருக்கிறது. இலக்கியத்தைத் தோற்றுவிக்கும் தனித்தன்மை கொண்ட உலக மொழி எதுவும் இராமாயணத்தைப் போல மக்கள் சிந்தனையிலும் வாழ்விலும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் ஒரு கதைக் கருவைத் தோற்றுவிக்கவில்லை என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இராமன் உலகில் உள்ள உயிர்களையும், அறத்தையும் உயிர்களின் சுயதர்மத்தையும் தன்னுடைய மக்களையும் இரட்சிப்பவன் என்றே இராமனை நேரில் கண்ட வால்மீகி கூறியிருக்கிறார். பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இராமாயணம் புதுப்புது நூற்களாக இயற்றப் படும் கோடிக்கணக்கான மக்களால் கேட்கப்பட்டும் வருகிறது. மக்களை தாய்மைப்படுத்தி வருகிறது.

பாரத நாடு பகவத் கீதையையும் இராமாயணத்தையும் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்குப் பாடப் புத்தகமாக ஏற்று வந்திருக்கிறது. கீதையை வெண்ணெய் என்றால், இராமாயணத்தைப் பால் என்று சொல்லலாம். கீதையில் கண்ணான் கூறிய கருத்துக்களை இராமன் வாழ்ந்து காட்டினான், அவன் கதை இராமாயணம்.

வால்மீகி இராமாயணமும், சம்ஸ்கிருத இராமாயணங்களும்

எத்தனை இராமாயணங்கள் இருந்தாலும் இராமாயணத்தை முதலில் பாடிய வால்மீகியின் காவியத்தில் உள்ள அழகும் எளிமையும், கம்பீரமும், ஆழமும் காவிய ஓர்மும் வேறெதிலும் காணக் கிடைக்காது. இக்கதையை நாரதர் கூற வால்மீகி கேட்டார். மனதில் தியானித்து நூலாக உருவாக்கினார். லவனும், குசனும் அந்நூலைப்பாடி இராமனே கேட்டு அதனை அங்கீ

கரித்தான். இக் கதையை இலக்குவன் சொல்ல அனுமன் கேட்டான். சீதை சொல்ல அனஞ்சயை கேட்டாள். அனுமன் சொல்ல சீதை கேட்டாள். இக் கதையின் பெருமையை உணர்ந்த பெரியவர்கள் பாரதத்தின் எல்லா மொழிகளிலும் இக்கதையை எழுதினார்கள். இன்று பாரதத்திலுள்ள எந்த மொழியை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதில் தலைசிறந்த நூல் இராமாயணமே. சமஸ்கிருதத்தில் வால்மீகி இராமாயணம், பிரம்மாண்ட புராணத்தின் ஒரு பகுதியான அத்யாத்ம இராமாயணம், அப்புத இராமாயணம், பாகவதம், வமல இராமாயணம் என்னும் வசிஷ்டர் இராமனுக்கு உபதேசித்த நூல், ஆனந்த இராமாயணம், சமர்த்த இராமதாசரின் இராமாயணம், வேதாந்த தேசிகர் எழுதிய ரகுவீர கத்யம், மத்வர் எழுதிய மத்வ நிர்ணயம், ஏழு ரிஷிகள் எழுதிய சப்த ரிஷி இராமாயணம், ஜைன பௌத்த இராமாயணங்கள், பாசர், பவபூதி, முராரி ஆகியோர் எழுதிய இராமாயணங்கள் மிக முக்கியமானவை.

பாரத மொழிகளில் இராமாயணம்

கம்ப ராமாயணத்தின் பெருமையை அறியாதவர் யார்? இராமனின் புகழைப்பாட வேண்டும் என்று “ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன்,” என்று கம்பன் தானே விரும்பி இயற்றிய காவியம் கம்ப இராமாயணம்.

“இராமன் தன் கதை அடைவுடன்
கேட்பவர் அமரர் ஆவரே”-என்று

கம்பன் கூறியிருக்கிறான். துளசிதாஸர் இராமாயணம் எழுதி இந்தியாவைக் காப்பாற்றினார் என்று வினோபாஜி கூறியிருக்கிறார். தெலுங்கில் மொல்ல இராமாயணமும் விசுவநாத சத்ய நாராயணா என்பவர் புதியதாக எழுதிய இராமாயணமும் உள்ளன. பம்பர் எழுதிய பம்ப

இராமாயணமும், குவேமடி எழுதய புதிய இராமாயணமும் கன்னட மொழிக்கு அழகு செய்வன. எழுத்தச்சனின் மலையாள இராமயணமும் கிருத்திவாசரின் வங்காள இராமாயணமும் ஏக நாதரின் மராட்டி இராமாயணமும் தத்தம் மொழிக்கு அழகு சேர்ப்பவை. அந்தந்த மொழிகளில் தலை சிறந்த நூல்களாகப் போற்றப்படுவது இராமாயணமே. “மோசமான இராமாயணத்தை யாருமே எழுத முடியாது. இராமாயணத்தை யார் எழுதினாலும் அது அழகாகவே இருக்கும்” என்று சித்பவானந்த சுவாமிகள் ஒருதடவை கூறினார்.

ஆங்கில மொழியிலும் ரஷ்ய மொழியிலும் இராமாயண நூல்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. இராஜாஜியும், சித்பவானந்தரும் சுருக்கித் தந்த இராமாயணத் தமிழ் வடிவங்கள் லட்சக்கணக்கான பிரதிகள் விற்பனை ஆகி, தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இராமாயணத்தை எவ்வளவு உவந்து ஏற்று இருக்கிறது என்பதற்குச் சான்று கூறுகின்றன.

கலைஞர்கள் கண்ட இராமாயணம்

உள்ளத்தை உருக்கும் சம்பவங்களைக் கொண்ட இராமாயணம் கலைஞர்களின் முதல் விருப்பமாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறது. கர்நாடக சங்கீதத்தின் தந்தையான தியாகராஜ சுவாமிகள் இராமனைப் பாடி அன்றோ இசை வளர்த்தார்! ஆழ்வார்களுக்கோ இராமனிடத்தில் தனி அன்பு. திருநாவுக்கரசரும் ஞானசம்பந்தரும் இராமேசுவரத் திருப்பதிகங்களில் ராமனின் குணப் பெருமைகளை பாடியிருக்கிறார்கள். முத்துசாமி தீக்ஷிதரும், புரத்தரதாசரும் பத்ராசல இராமதாசரும், பாபநாசம் சிவனும், சதாசிவ பிரம்மேந்திரரும் இராமனைப் பாடிய அழகை ரசிக்க ஒரு ஜன்மம் போதுமா? தஞ்சாவூர் இராமர் படங்களும் கும்பகோணம் இராம

சுவாமி கோவில் சிறப்பங்களும் பதிமா சுபரமணியத்தின் 'இராமாய துப்யம் நமஹ' என்ற நாட்டிய நாடகமும் அருணாசலக்கவியின் இராமநாடகக் கீர்த்தனையும் இராமனும் இராமாயணமும் மனிதனின் கலை உணர்வைத் தூண்டுவதில் எத்தனை வல்லமை உடையவை என்று காட்டுகின்றன.

இராமனும், இராமாயணத்தின் உள்ளமுருக்கும் பாத்திரங்களும் காவியம், கவிதை, நாடகம், புதினம், சிறுகதை ஆகிய எல்லா இலக்கியத்துறைகளையும் தொட்டு வளம் செறியச் செய்திருக்கின்றன. புதுத்தமிழ் உலகில் கம்பன் கழகங்கள் இராமனோடு சேர்த்து இராமகவியையும் கொண்டாடுகின்றன.

காஷ்மீரிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை துவாரகையிலிருந்து அஸ்ஸாம் வரை இந்திய நாட்டை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கட்டும் தங்கக் கயிறாக இராமனின் கதை விளங்கி வருகிறது. நாடு, மொழி என்னும் எல்லை களைக் கடந்து மலேயாவிலும், இந்தோனேஷியாவிலும், கம்போடியாவிலும், தாய்லாந்திலும், திபேத்திலும், எகிப்திலும், ஆப்பிரிக்காவிலும், மெக்ஸிக்கோவிலும், இராமனின் கதை இன்றும் அருளாட்சி செய்து வருகிறது. ஞானிகளுக்குள் ஞானியான ஆதிசங்கரரையும் இராமன் விட்டானில்லை. இராம நாமத்தை பார்வதிக்குச் சிவன் உபதேசித்ததாக ஆதிசங்கரர் கூறுவதைக் கேட்டு பிறவிப்பயன் எய்தாதார் யார்?.

“இராமாயணப் பாத்திரங்கள்” என்ற நானாபாய்ப்பட் எழுதிய நூல் குஜராத்தியிலும் இந்தியிலும் அதன் ஒரு பகுதி தமிழிலும் வெளிவந்து பக்தர் உள்ளத்தை கொள்ளை கொண்டிருக்கின்றன.

இராமாயணம் கூறும் கதாபாத்திரங்கள் மக்கள் மனத்தைத் திருத்தி, இறைவன் பெருமையை அவர்கட்கு உணர்த்தி உள்ளன. இராமனே பரம்பொருள். அவன் தருமத்தின் மூர்த்தி. சத்தியம், தருமம், அன்பு, கருணை, வீரம், ஏகபத்னி விரதம், சகோதர வாஞ்சை, புதியவரிடத்தில் அன்பு, நட்பு, இருவினை ஒப்பு ஆகிய மானிட குணங்களுக்கும் அவனே பேருதாரணம். தியாகராஜன் அவன்.

சீதா தேவியோ பெண்மைக்கு பாரதம் கண்ட இலக்கணம். கற்பு, பொறுமை, மன்னிக்கும் மனப்பாங்கு, அழகு, திரு, தூய்மை ஆகிய அத்தனை நற்குணங்கட்கும் எல்லைநிலம் தேவியே.

பரதனும், இலக்குவனும் கர்மம், பக்தி இவற்றுக்கு பாரதநாடு கண்ட உருவங்கள். அனுமனின் பாத்திரப் படைப்பில்தான் எத்தனை இனிமை! தன் உள்பலத்தை உணர்ந்து அவன் எழுந்து சீதா தேவியைக்கண்ட காட்சி வர்ணனையைப் படிக்கும்போது, நம் உள்ளமும் அல்லவா உவகையால் துள்ளுகிறது! சுக்கிரீவனின் கம்பீரம், ஜடாயுவின் வீரம், தசரதனின் அன்பு, ஜனகனின் கண்ணியம், ஊர்மிளையின் தியாகம், இப்படித் தொட்ட இடம் எல்லாம் பொன்னான ஒரு பாத்திரத் தொகுப்பை வால்மீகி, தவமிருந்துதான் படைத்திருக்க வேண்டும்! விபீஷணனும், சபரியும், குஹனும், விசுவாமித்திரனும் மனித குலம் கண்ட லக்ஷியத் துணைவர்கள். கௌசலையை விட நல்லதொரு தாயை எங்கே காண்போம் நாம்?

இராமாயணத்தத்துவம்

இராமாயணம், சத்தியத்தை, அன்பை, தியாகத்தை, கற்பை, தொண்டை, எளியோரை வலியோர் காக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைப் போற்றுகிறது.

சீதா தேவியை ஆன்மாவாகவும், இராமனை ஆண்ட வனாகவும் வைத்து, மறந்த ஆன்மாவை பகவானே தேடிப்பிடித்து விடுவதாக இராமாயணத்துக்கு அத்யாத்ம உரை உண்டு.

இராமபக்தர்கள்

இராமனின் கதையைத் தன் ஆன்மீக வாழ்வின் ஏணியாக்கி உயர்ந்த பக்தர் திருக்கூட்டம் மிகப் பெரிது. இராமாயண காலத்தில் வாழ்ந்து, இராமனை நேரில் கண்டு மெய்சிலிர்த்த அடியார்கள் தவிர, பிற்காலத்திலும் இராமனின் கதை, சுகப்பிரம்மம், ஆதிசங்கரர், பகவன் னாம போதேந்திரர், ஆழ்வார்கள், யமுனாசாரியார், ஸ்ரீராமானுஜர், வேதாந்த தேசிகர், மத்வர், சைதன்ய மஹா பிரபு, அப்பர், சம்பந்தர், ராமானந்தர், கபீர், ஏகநாதர், ரைதாஸர், மீரா, குருநானக், துளசிதாஸர், கம்பன், எழுத்தச்சன், அருணாசலக்கவி, தியாகராஜர், அருணகிரிநாதர், ராமலிங்க சுவாமிகள், ஸமர்த்த ராம தாஸர், பக்த ராமதாஸர், ஹிராமதாஸர், அய்யாவான், புரந்தரதாஸர், க்ஷேத்திரக்குர், முத்துசுவாமி தீட்சிதர், மஹாத்மா காந்தி, பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார், நாராயண தீர்த்தர், அன்னமாசார்யார், சதாசிவ பிரம்மேந்திரர், பாபணாசம் சிவன், சுவாதித்திருநாள், இப்படி எத்தனையோ பக்தர்கள் வாழ்வின் மையமாக விளங்கி வந்திருக்கிறது.

இராமநாமம்

சிவ நாமமும், நாராயண நாமமும் சேர்ந்து ராம நாமமாயின, என்பது பெரியோர் கருத்து. சிவன் பார்வதிக்கு ராம நாமமாகிய தாரக மந்திரத்தை உபதேசித்திறார். காசியில் மரித்துப்போவோரின் காதில் சிவன்

ராம நாமத்தை ஒதுகின்றார். ஆதிசங்கரரும், கம்பனும் துளசிதாசரும், அருணாசலக்கவியும், தியாகராஜரும் ராம நாமத்தின் பெருமையைக் கூறாத இடமில்லை. இராம நாமத்தை ஜபிப்பவர் தொகை வால்மீகியிலிருந்து மஹாத்மா காந்தி வரை எத்தனை பெரியது! கம்பனோ

“மும்மைசால் உலகுக்கெல்லாம் மூலமந்திரத்தை,
முற்றும்
தம்மையே தமார்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தைத்
தாமே,
இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை ராமன்
என்னும்
செம்மை சேர் நாமம்”-என்று பாடுகின்றான்.

இப்பதத்தை உலகில் ஒளியாய்ப்பரவச் செய்ய வேண்டும் என்றே சமர்த்த ராமதாஸர் நம்மவர் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கும் போது ‘ராம்ராம்’ என்று சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும் என்றார். இன்றும் வடஇந்தியாவில் வணக்கம் என்றோ, நமஸ்காரம் என்றோ கூறாமல் ‘ராம்ராம்’ என்றே மக்கள் பலர் கூறுகின்றனர். ராம நாமம், துன்பம் தீர்க்கும், பொருள் தரும், ஞானம் தரும், மோட்சமும் நல்கும் பெருமை உடையது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சிந்தனை ஓட்டமும் இராமனும்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் குல் தேவதை ராமனே. இராம மந்திரத்தை அவர் சுவாமி விவேகானந்தருக்கு உபதேசித்தார். ‘ராமலலா’ வாகக் குழந்தை இராமனை அவர் உபாஸனை செய்தார். அனுமனின் ‘பாவத்தில்’ சீதா தேவியைக் கண்டார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் “இராமாயணமும், மஹா பாரதமும் பழங்கால இந்து மக்களின் வாழ்க்கை,

நல்லறிவு இவற்றின் கருவூலங்களாம். அவை மனித நாகரீகம் இன்னும் எட்டிப்பிடிக்கத் துவங்காத அளவுக்கு உயர்ந்த லட்சிய நாகரீகத்தைச் சித்தரிக்கின்றன” என்கிறார். இன்னொரு இடத்தில் சுவாமிஜி—

“இராமன், வீரகாலத்துக் கதாநாயகன், சத்தியத்தின் திருவுருவம், நல்லொழுக்கத்தின் திருவுருவம், லட்சிய மகன், லட்சியக்கணவன், லட்சியத் தந்தை, லட்சிய மன்னன். இப்படி வால்மீகி முனிவர் இராமனை நம் கண்முன் நிறுத்தியுள்ளார். இராமனின் கதையைச் சொல்லும் சொற்களே தூயவை, ராமாயண மொழி அப்பழுக்கற்றது, அழகியது, எளியது” என்கிறார்.

“ஸீதையைப் போன்ற பாத்திரத்தை உலகில் எங்கே காண்போம்? ஒப்பற்றவள் ஸீதை, ஒரே ஒரு தடவை தான் இப்படிப் பட்ட பாத்திரம் உருவாகும்” என்கிறார்.

“ராமனின் புகழும், மஹாவீரனாகிய அனுமனின் திருப்புகழும் ராமகிருஷ்ண பக்தர்கள் கூடும் இடங்களில் எல்லாம் பாடப்பட வேண்டும்” என்று சுவாமி விவேகானந்தர் உத்திரவிட்டு உள்ளார். அனுமனை ஜாம்பவான் தட்டி எழுப்பியது போல் பாரத மக்களைத் தாழும் தட்டி எழுப்பத் திருவுள்ளம் கொண்டார் சுவாமிஜி.

விவேகானந்த கேந்திரத்தில் ஏகாதசி தோறும் ராம நாமம் ஜபிக்கப்பட்டு வருகிறது. இளைஞர் முகாம், மகளிர் முகாம், குழந்தைகள் முகாம், தொண்டர் பயிற்சி ஆகியவற்றிலும், பண்பாட்டு வகுப்புக்களிலும் ராமாயணமும், ராமன் பற்றிய பாடல்களும் ஓதப்பட்டு வருகின்றன. இவர்கட்கெனவே, தவத்திரு மதுரானந்த சுவாமிஜி இந்நல்வழி இராமாயணத்தை எழுதியுள்ளார்கள்.

இராமாயணம் இந்த மண்ணின் கதை. இதைப் படிப்பவர் மனத்தில் இராமன் கூறிய நெறிகள் வேர்விட, இறையருள் கிட்டுமாக:

“கற்பாரி ராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ புற்பா முதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே”

—நம்மாழ்வார்.

“நான் காலையில் என் வாயினால் ஸ்ரீரகுநாதனின் நாமங்களைக் கூறுகிறேன். அந்நாமம் வாக்கு தோஷங்களுக்கும், எல்லாப் பாபங்களையும் நாசம் செய்யும். இன்பத்தை நாடிய பார்வதி தேவி, தன் கணவருடன் விஷ்ணுவின் ஆயிரம் நாமங்கட்குச் சமமான ராம நாமத்தை அன்புடன் ஜபம் செய்தாள்.”

—ஆதிசங்கரர்.

அத்தியாயம் 1. நுழைவாயில்

இந்திய பண்பாட்டின் விளக்கமாக அமைந்த இதி
காசங்கள் இரண்டு. அவை முறையே இராமாயணம்
மகாபாரதம் என்பவையாம். காலத்தால் முந்திய இராமா
யணத்தை இங்கு இளைஞர்களுக்காக சுருக்கமாகத் தரு
கின்றோம். இச்சிறுநூல் அவர்கள் சம்பூர்ண இராமா
யணத்தை விளக்கமாகக் கற்பதற்கு ஒரு தூண்டுகோலாக
அமைய வேண்டும் என விரும்புகிறோம்

இந்நூல் வால்மீகி இராமாயணத்தைப் பின்பற்றியே
வரையப்பெற்றுள்ளது. இராமாயணம் என்றால் இராமரது
வரலாறு என்று பொருள். ஸ்ரீ இராமபிரான் ஸ்ரீ மகா
விஷ்ணுவின் அவதாரம். அவரது பிறப்பின் நோக்கம்
“நல்லோர்களைக் காக்கவும் தீயோர்களை அழிக்கவும்
செய்து, தரும நீதியை நிலைநாட்டுதலாம்”. அத்தகைய
மிகச் சிறந்த அறவாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுகின்ற
இந் நூலைப்பற்றி இதன் ஆசிரியரும் உலகின் ஆதி
கவியுமாகிய வால்மீகியே, “உலகில் மலைகளும் ஆறு
களும், உள்ள மட்டும் இந்த இராமாயணம் மக்களிடையே
வழங்கிவரும். எல்லாப் பாபங்களினின்றும் மக்களை விடு
விக்கும்” என்று பிரம்மதேவன் வாயிலாகக் கூறுகின்றார்.

அத்தகைய மாண்புமிக்க இராம காதையை எமது
சிற்றறிவிற் கிணங்க சுருக்கமாக வெளியிடுகின்றோம்.
இதைக் கற்போர்களுக்கு...

“நாடிய பொருள் கை கூடும்
ஞானமும் புகழும் உண்டாம்
வீடியல் வழியதாக்கும்
வேரியங் கமலை நோக்கும்”

—என்று கம்ப நாட்டாழ்வாரின்
திருவாக்கை எடுத்துக் கூறி வாழ்த்துகின்றோம்.

ஸ்ரீஇராமர் தருமத்தை முற்றிலுமாகக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து காட்டியிருக்கின்றார். சத்தியம், நீதி, வீரம், கருணை, தன்னடக்கம், கற்பு, தியாகம், பொறுமை ஆகிய நற்குணங்களிலிருந்து அணுவுளவும் பிசகாமல் வாழ்ந்து மக்களுக்கு வழிகாட்டியிருக்கின்றார். ஒரு மாமன்னன் அல்லது தேசத் தலைவன் எங்ஙனம் தன் கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதையும் தன் ஒப்பற்ற ஆட்சி மூலம் காட்டியிருக்கின்றார். அதனாலேயே “இராமராஜ்யம்” இன்றும் எல்லோராலும் புகழப்படுகிறது.

ஸ்ரீராமர் காலத்திலேயே வாழ்ந்திருந்த மகரிஷியாகிய வால்மீகி தேவபாஷையில் பாடிய இராமாயணம் உலகடங்கலுக்கும் ஆதிகாவியமாகப் புகழப்படுகிறது. அதனை முதனூலாகக் கொண்டு தமிழில் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரும், ஹிந்தியில் மகாகவி துளசிதாசசுவாமிகளும், மலையாளத்தில் மகாகவி எழுத்தச்சனும் இன்னும் பலர் இந்தியாவிலும், அகிலவுலகிலுமுள்ள அனைத்து மொழிகளிலும் ராமாயணத்தை எழுதியுள்ளனர். உலகில் மிகக் கூடுதலான மக்கள் விரும்பி வாசிக்கும் கதையாக இன்று இராமாயணம் திகழ்கிறது என்று மேனாட்டவர் புகழ்வர்.

இந்த இராமாயணமானது பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம், உத்தர காண்டம் என்ற ஏழு பகுதிகளைக் கொண்டது

அத்தியாயம் 2. பாலகாண்டம்

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே பாரதத்தின் வடபகுதியில் கோசலம் என்றொரு நாடிருந்தது. அது கங்கையின் உபநதியாகிய சரயு நதியால் சகல வளமும்

பெற்றுத் திகழ்ந்தது. அதன் தலைநகரத்தின் பெயர் அயோத்தியாகும். அந்நாட்டைச் சூரிய குலத்தில் பிறந்த தசரதச் சக்ரவர்த்தி நீண்டகாலமாக நெறிமுறை தவறாமல் அரசாண்டு வந்தார். அவருக்கு, கோசலை, சுமித்திரை, கைகேயி என்று மூன்று மனைவியர் இருந்தனர். பல்லாண்டுகளாக தசரதனுக்கு மக்கட்பேறு வாய்க்கவில்லை. அதற்காகத் தனது குலகுருவாகிய வசிஷ்ட மகரிஷியின் ஆலோசனைப்படி கலைக்கோட்டு முனிவர் (ரிஷியசிருங்கர்) என்பவரைக் கொண்டு அசுவமேத யாகமும், புத்திர காமேஷ்டியாகமும் சிறப்பாகச் செய்தான். யாகத்தின் முடிவில் வேள்வித்தீயினின்று ஒரு தேவதை வெளிப்பட்டு, மன்னனிடம் பாயசம் நிறைந்த பாத்திரம் ஒன்றைக் கொடுத்து, அதனைத்தன் மனைவி மார்களை உண்ணச்செய்யுமாறு சொல்லிச் சென்றது.

யாக புருஷன் தசரதனுக்கு பாயசம் அளித்தல்

அவ்வாறே தசரதன் தனது மூன்று மனைவியருக்கும் பாயசத்தைப் பகிர்ந்தளித்தான். மூவரும் நாளடைவில் நான்கு புதல்வர்களைப் பெற்றெடுத்தனர். கோசலை இராமனையும், கைகேயி பரதனையும், சுமித்திரையான வள், இலக்குமணன் சத்துருக்கனன் என்ற இரட்டையரையும் ஈன்றனர். சித்திரை மாதம் வளர்பிறை ஒன்பதாம் நாள் (நவமியில்) மகாவிஷ்ணுவின் அம்சமாக ராமன் பிறந்தான். அவனும் அவன் தம்பியர்களும், அறமும், உண்மையும், சிரத்தையும், ஆண்மையும் உடையவராய்த் திகழ்ந்தனர்.

மூன்று தாய்மார்களும், நான்கு குழந்தைகளும்

அரச குமாரர்கள் வசித்த முனிவரிடம் எல்லாக்கலைகளையும் பயின்று தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். வளர்பிறைபோல் வளர்ந்து வரும் தனது செல்வர்களைக் கண்ணுற்று தசரத மன்னனும் பெருமகிழ்ச்சியில் மூழ்கியிருந்தான்.

திடீரென ஒருநாள் வனத்திலிருந்து விசுவாமித்திர மகரிஷி தசரதனது அரசவைக்கு வந்தார். அரசனும் மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் முனிவரை வரவேற்று உபசரித்தான். விசுவாமித்திரர் தாம் காட்டில் பெரிய வேள்வி ஒன்று செய்யப்போவதாகவும், அதற்கு இடையூறு செய்யவரும் அசுரக்கூட்டங்களை அழித்தொழித்து வேள்வியை நிறைவேற்ற அரசன் தன் கண்மணிகளாகிய ஸ்ரீராமரையும், இலட்சுமணனையும் தன்னுடன் வனத்திற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டார். இவ் வேண்டுகோளைக் கேட்டு, புதல்வர்களை விட்டுப்பிரிய மனமின்றி திகைத்துத் தயங்கினான் தசரதன். பின் வசிஷ்ட மகரிஷியின் உபதேசப்படி புதல்வர்களிருவரையும் விசுவாமித்திரருடன் அனுப்பி வைத்தான்.

முனிவர், ஆண்மையும் அழகும்மிக்க அரசகுமாரர்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு காடு நோக்கிச் சென்றார். வழியில் அவர்களுக்கு பல வித்தைகளையும் மந்திரங்களையும் கற்பித்தார். அடர்ந்த காட்டில் அவர்கள் செல்லும்போது, தாடகை என்ற கொடிய அரக்கி ஒருத்தி, மூவரையும் கொல்லுமாறு ஆங்குற்றாள். அப்போது விசுவாமித்திரரின் ஆணைப்படி அக்கொடியவளை ராமபாணம் பதம் பார்த்தது. அரக்கி அழிந்து படவே, மூவரும் மேனோக்கி நடந்து, சித்தாசிரமம் என்ற விசுவாமித்திரரின் தவச்சாலையை அடைந்தனர்.

பின்னர் பல முனிவர்களின் துணையோடு கௌசிகர் என்ற விசுவாமித்திரர் யாகத்தை ஆரம்பித்தார். சுபாகு, மாரீசன் என்ற இரு பேரரக்கர்களின் தலைமையில் சாரிசாரியாக பல அரக்கர்கள் கிளம்பி வேள்விக்கு இடையூறு விளைக்கத் தொடங்கினர். உடனே கண்ணை இமைகள் காப்பது போல வேள்வியை அல்லும் பகலும்

விசுவாமித்திரரின் வேள்வியை இராமர்,
இலக்குமணர் காத்தல்.

காத்துவந்த வீரர்களிருவரும் அரக்கர்கள் அனைவரையும் அழித்தொழித்தனர். ஆனால் மாரீசன் மாத்திரம் இராமபாணத்திற்கு இரையாகாமல் தப்பி ஓடி மறைந்தான். வேள்வியும் இனிது நிறைவுற்றது.

வேள்வி மங்களகரமாக நிறைவுற்றது கண்டு பெருமகிழ்ச்சிகொண்ட முனிவர் அரச குமாரர்களை மனமாவாழ்த்தினார்.

அவ்வேளை விதேக நாட்டின் வேந்தனாகிய ஜனகனிடமிருந்து கௌசிகருக்கு ஓர் அழைப்பு வந்தது. அதில் தன் அன்பு மகளான சீதைக்குச் சுயம்வரத் திருமணம் ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவும் அந்த விழாவிற்கு மகரிஷி

எழுந்தருள வேண்டுமெனவும் எழுதப்பெற்றிருந்தது. பேருவகையோடு விசுவாமித்திரர் தன்னுடன் வீரர்களிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு விதேக நாட்டின் தலைநகரான மிதிலையை நோக்கி விரைந்தார்.

அங்ஙனம் அவர்கள் காட்டு வழியே செல்லும்போது ஓரிடத்தில் ஒரு ஆசிரமம் பாழாகக்கிடந்தது. அதனருகில் கிடந்த ஒரு கல்லில் இராமன் திருவடி படவே அஃது ஓர் அழகிய பெண்ணுருவாய் மாறித் தொழுது நின்றது. இது கண்டு வியப்படைந்த வீரர்களிடம் “இம்மங்கை கௌதம முனிவரின் மனையாளாகிய அகலிகையாகும். அவளது பேரழகில் மயங்கிய இந்திரனால் அவளது கற்பு நெறி கெடவே, கௌதம முனிவர் அவளைக் கல்லாகப் போகுமாறு சபித்தார். அந்தச் சாபம் இன்று உன் தூய திருவடி படவே நீங்கியது” என்று விசுவாமித்திரர்

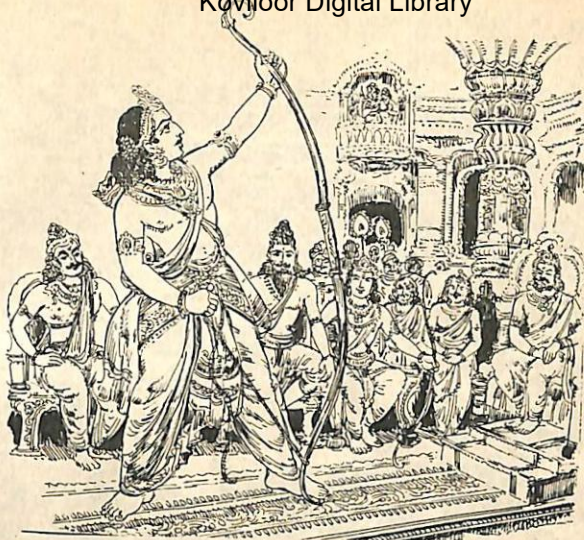

அகலிகை சாப விமோசனம் பெறுதல்.

விளக்கினார். கவிபூரண ஐக்கிய கணவனாகிய கௌதம முனிவரும் ஆங்கு வந்துற்றுத் தன் மனைவியை ஏற்று மகிழ்ந்தார். இதன் பின் கௌசிகனும் அரச குமாரர்களும் மேலும் நடந்து சென்று மிதிலையை அடைந்தனர்.

மகா தவசியாம் விசுவாமித்திரரைக் கண்ணுற்ற விதே கப் பேரரசனாகிய ஜனகன் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அவரை வணங்கி வரவேற்றான். பின் அங்கு கொண்டுவரப் பெற்ற ஒரு பெரிய வில்லைக்காட்டி “இது சிவபெருமான் ஏந்திய தெய்வீகமான வில். இதனை எடுத்து வளைத்து நானேற்றுபவருக்கு எனது மகள் சீதையை மணமுடித்து வைப்பதாக முடிவு செய்துள்ளேன். பல நாட்டு அரச குமாரர்களும் முயன்று பார்த்துத் தோல்வியுற்றுப் போயினர். ஆதலால் மகளின் திருமணம் பற்றிய கவலையிலிருக்கிறேன்”, என்று சொன்னார். ஜனகன் முனிவருடன் வந்த காளையர்களாம் வீரர்களிருவரையும் பற்றி வினவி அறிந்து கொண்டான். முனிவர் இராம இலக்குவர்களது வீரத்தையும் வரலாற்றையும் எடுத்துக் கூறினார். முனிவரது அனுமதி ஆசீர்வாதங்களின்படி பெரிய அரசவையில் இராமன் கம்பீரமாக நடந்து சென்று, எளிதாக அவ்வில்லை எடுத்து, வளைத்து நானேற்ற முயலுகையில், வில் இரண்டாக முறிந்தது. இக்காட்சியை கண்ணிமைக்காமல் கண்டுகொண்டிருந்த அனைவரும் களிப்பினால் ஆரவாரம் செய்து வீரர்களை வாழ்த்தினர்.

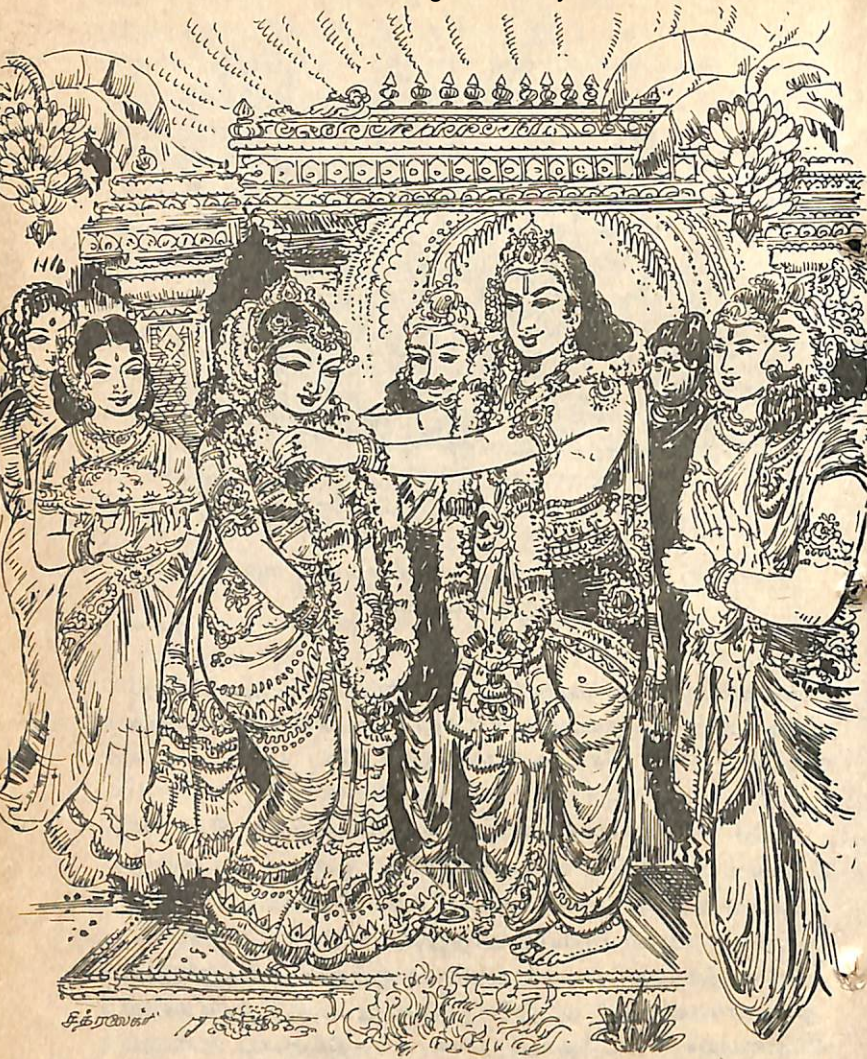
ஜனகனது கவலையும் தீர்ந்தது. உடனே பேருவகையுடன் இராமனது தந்தையாகிய தசரத மன்னனுக்குச் செய்தி அனுப்பி வரவழைத்தான். சீதா கல்யாணம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. அதே மண்டபத்திலேயே தன் இளைய மகளான ஊர்மிளையை இலட்சுமணனுக்கும்

இராமன் சிவதனுசை ஓடித்து சீதையை மணம்புரியத்
தகுதி பெறுதல்.

தன் தம்பியின் மக்களாகிய மாண்டவி, சுருத கீர்த்தி
என்பவர்களை முறையே பரதனுக்கும் சத்துருக்கனனுக்
கும் திருமணம் செய்து கொடுத்தார்.

சீதா கல்யாணத்தின் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ள
வேண்டிய நீதி என்னவெனில் ஒருவன் தனது
திருமணத்திற்கு முன் குருவுக்குத் தொண்டு செய்து
அகண்ட பிரம்மச்சரியம் காத்து, கல்விகற்று, வலுவும்,
தன்னடக்கமும் உடையவனாயிருத்தல் வேண்டும்.
அங்ஙனமானால் மட்டுமே அவனுக்கு இல்வாழ்வை
செம்மையாக நடத்தவும் நல்ல சந்ததிகளைப் பெறவும்
முடியும் என்பதாம்.

சீதையும், இராமனும் திருமணக்கோலத்தில்.

இவ்வாறு தசரதன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு தம்பதி களுடன் அயோத்தி நோக்கிப் போகும் வழியில் பயங்கரமான தடையொன்று வந்து சேர்ந்தது. ஷத்திரிய குல காலனாகிய பரசுராம முனிவர் பெருங் கோபத்துடன் கைகளில் பெரியதோர் கோடரியும், வில்லுமாக வந்து வழிமறித்தார். இராமன் சிவவில்லை முறித்ததைப் பற்றி இகழ்ந்து கூறி, தன் கையில் இருந்த மிகப்பெரிய விஷ்ணு தனுசை வளைத்து நானேற்றுமாறு இராமனிடம் சவால் விடுத்தார். இராமன் மிகுந்த பொறுமையுடன் ஆனால் வீரத்துடன் பரசுராமர் கொடுத்த வில்லை எளிதாக வளைத்துக் கணை தொடுத்தான். அதைக் கண்ணுற்ற பரசுராமர் நடுநடுங்கி, தன் கருவமும் கோபமும் அழியப்பெற்றவராய், இராமன் யாரென்னும் உண்மையை உணர்ந்து வணங்கி காட்டிற்குத் தவஞ் செய்யப் போய்விட்டார். மலைபோன்று வந்த தடை பனிபோன்று மறைந்தது. மட்டிலா மகிழ்ச்சியுடன் தசரத மாமன்னன் அயோத்தியாபுரி அடைந்து இன்பமாய் வாழ்ந்து வந்தான்.

அவ்வேளை பரதன் தனது மாமனது அழைப்பின் பேரில், தம்பி சத்துருக்கனோடு கேகய நாடு சென்றான்.

அத்தியாயம் 3. அயோத்தியா காண்டம்

இராமன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துவந்தான். அவன் தனது மேனி அழகு, அன்பு, ஆற்றல், பொறுமை, தூய்மை, எளிமை, இரக்கம், இன்சொல், கூரியமதி, திறமை, கல்விகேள்வி முதலிய பண்புகளால் எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் கவர்ந்திருந்தான்.

தசரத மன்னன் தான் உடல்வலி குன்றி வயோதிகம் அடைந்து விட்டதை உணர்ந்தான். அதனால் தனது மூத்த மகனாகிய இராமனிடம் அரசாட்சியை ஒப்புவிக்கத் தீர்மானித்தான். வசிஷ்டர் முதலிய எல்லோரும் இதை ஆதரித்தனர். மறுநாள் முடிசூட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப் பெற்றன.

ஊரார் இம்மங்களைச் செய்தி கேட்டு மிக்க மகிழ்வுடன் நகரத்தை அலங்காரம் செய்யத் துவங்கினர். முந்தின இரவிலேயே அயோத்தியாபுரி இராம பட்டாபிஷேகப் பொலிவுடன் தென்பட்டது.

ஆனால்... இவ்வேற்பாடுகளையெல்லாம் கைகேயியின் தோழியான மந்தரை என்ற கூனி கண்டாள். முதுமையால் கூன் விழுந்த கூனியின் உள்ளம் கபடமும், பொறாமையும் நிறைந்ததாயிருந்தது. அவள் இராம பட்டாபிஷேகத்தினால் தனது தோழியாகிய கைகேயிக்குத் தாழ்வும்

கூனியும், கைகேயியும்.

அவமதிப்பும் ஏற்படுமென்றும் அதனால் தன் வாழ்வுக்கும் இடையூறு ஏற்படும் என்றெல்லாம் கருதி, இராம பட்டாபி ஷேகததை எப்படியாவது தடை செய்யவேண்டு மெனத் திட்டமிட்டு கைகேயியிடம் சென்றாள். பரதன் இல்லாத வேளை பார்த்து இராமனுக்கு முடிசூட்ட நினைத்தது தசரதனின் வஞ்சனையாகுமென்றும், இராமன் அரசனா னால், தனது சக்களத்தி கோசலையின் கை மேலோங்கி கைகேயி அவளுக்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுமென்றும் எல்லாம் திரித்துக்கூறி கை கேயியின் நல்ல மனத்தையும் கூனி கெடுத்துவிட்டாள். “கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும்” என்ற முது மொழிக்கிணங்க கைகேயியின் மனத்திலும் பொறாமைத்தீ மூளத் துவங்கியது. அதனால் அவள் கூனியிடம் “இராமனுடய முடிசூட்டு விழாவைத் தடைசெய்ய வழி என்ன?” என்று வினவினாள்.

முன்னொரு நாள் தான் போரிடும் நேரம் தனக்கு உதவிபுரிந்த இளைய மனைவியாகிய கைகேயியிக்குத் தசரதன் இரண்டு வரங்கள் தருவதாகக் கூறியிருந்தான். ஆனால் அவ்வரங்களை அவள் அப்போது கேட்க வில்லை. அச்செய்தியை கைகேயி மூலம் கேட்டு வைத்திருந்தாள் கூனி. அவ்விரண்டு வரங்களையும் இப்போது தசரதனிடமிருந்து பெறும்படி கைகேயியிடம் சொன்னாள். ஒரு வரத்தினால் தனது மகன் பரதனே அரசாள வேண்டுமென்றும், மற்றொன்றால் இராமனைப் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செய்ய அனுப்பிவிட வேண்டுமென்றும் கூனி கைகேயிக்கு ஆலோசனை கூறினாள்.

அவ்விதமே அன்றிரவு தன்னிடம் இராம பட்டாபி ஷேகசு செய்தியைச் சொல்லுமாறு பெருங்கனிப்புடன் வந்த தசரதனிடம் தான் நினைத்தவாறு இரண்டு வரங்களையும் கொடுக்கும்படிக் கேட்டாள். தசரதன்

இடியேறுண்ட நாகம்போல திடுக்கிட்டான். வேறு வரங்களைக் கேட்குமாறு பிடிவாதக்காரியான கைகேயியிடம் கெஞ்சினான், அழுதான். அவள் மனம் இளகவேயில்லை. சூரிய குலத்துதித்த அம்மன்னன் சொன்ன சொல்லைக் காக்க வகையறியாது வாடி மயங்கித் தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தான்.

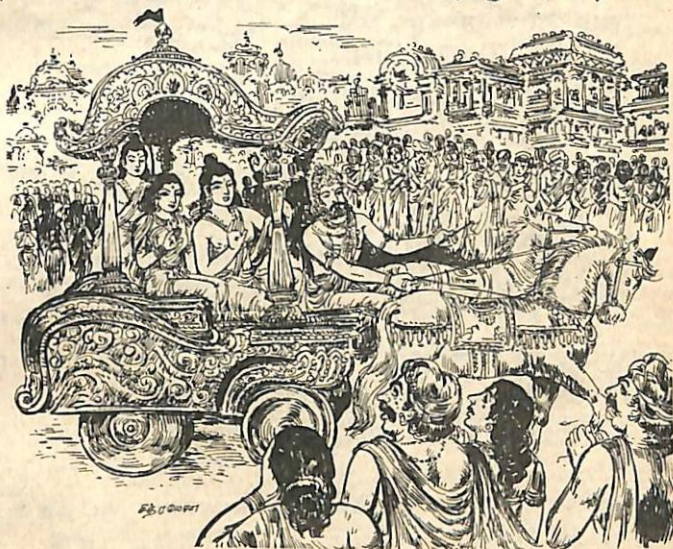

இராமனை வனம் அனுப்ப வேண்டாமென்று தசரதன் கைகேயியிடம் கெஞ்சுதல்.

இரவும் கழிந்தது. காலையிலேயே முடிசூட்டுவிழா தடைபட்ட செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவியது. சிற்றன்னை யிடமிருந்து செய்தி அறிந்த இராமபிரானும், முக மலர்ச்சியுடன் தன் தம்பி பரதன் அரசாளப் போவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்து தந்தையின் சொல்லைக் காப்பதற்காக தான் உடனே காடு செல்லப் போவதாகக் கூறி விடை கொண்டான். செய்தி அறிந்த சீதையும் இராமனைவிட்டு இமைப்பொழுதும் பிரிய மனமில்லாதவளாய், இராமனுக்கு முந்தியே வனத்திற்குப் புறப்பட்டாள்.

இளவலாகிய இலட்சுமணன் முதலில் பெருஞ்சினங்

கொண்டு தந்தைக்கு எதிராக போருக்குப் புறப்பட்டான். அவனைத் தனது இனிய வார்த்தைகளால் இராமன் அமைதிப் படுத்தினான். பின் இலட்சுமணனும் வனத்திற்குப் புறப்பட்டான். இராமச்சந்திர பிரபுவை விட்டுப் பிரிய மனமில்லா ஊர்மக்கள் கண்ணீருடன் மூவரும் ஏறிச் சென்ற தேரைத் தொடர்ந்து சென்றனர்.

இராமர் சீதையுடனும், இலக்குமணனுடனும் தேரில் அமர்ந்து வனம் புகுதலும், மக்கள் துயரமும்.

மாலை வேளை கங்கைக் கரையை அடைந்து எல்லோரும் அங்கேயே தங்கியிருந்தனர். மற்றவர்கள் துயிலெழு வதன் முன்னமேயே தேரோட்டிவந்த சுமந்திரனைத் திருப்பி அயோத்திக்கு அனுப்பிவிட்டு இராமன், இலட்சுமணன், சீதை மூவரும் இரகசியமாகப் புறப்பட்டு வன யாத்திரையைத் தொடர்ந்தனர். வாழியில் விரிந்து பரந்து

பாயும் கங்காந்தியை, பெரிய இராம பக்தனான குகன் என்ற ஓடக்காரன் மூலம் கடந்து சித்ரகூடம் என்ற மலையில் குடிசை அமைத்துத் தங்கியிருந்தனர். அங்கு முனிவர்களுடன் அளவளாவி ஆனந்தமாயிருந்தனர்.

புனிதர் மூவரும் ஓடத்தில் கங்கையைக் கடத்தல்.

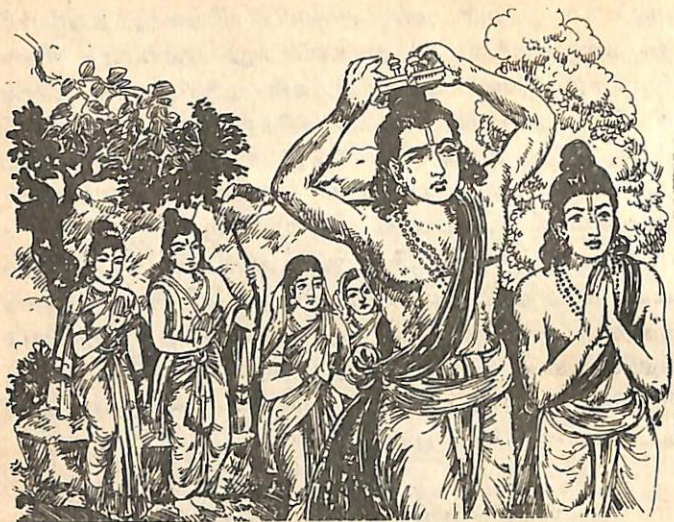
இராமன் காடு சென்றான் என்ற துன்பச் செய்தியை சுமந்திரன் வாயிலாகக் கேட்ட தசரத மன்னனது ஆவி பிரிந்தது. உடனே அரசகுலக் குருவான வசிட்ட மகரிஷி கேகய நாட்டிற்குத் தூதுவர்களை அனுப்பி பரத சத்துருக்களர்களை வரவழைத்தார்.

திரும்பி வந்த பரதன் தன் தாய் மூலம் தனக்கு அரசாட்சி வரப்போவதையும், தமையனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்ட கதையையும், அதனைப் பொறுக்கமுடியாமல் தசரதன் ஆவி துறந்த செய்தியையும் அறிந்தான்.

அதனால் பரதன் தன் கலையில் இடிவிழுந்ததுபோல் துடித்து, மயங்கி, தனது தாய் மீது அளவிலாச் சினங்கொண்டு அவளை ஏசினான். தன் ஆருயிர் அண்ணனை மீட்டுவர அவனும் சடைமுடிதரித்து கானகம் புறப்பட்டான். அவனைத் தொடர்ந்து சத்ருக்கனனும் தாய் மார்கள் மூவரும், முனிவரும், அமைச்சர், ஊர்மக்கள் அனைவரும் இராமனை அழைத்துவரச் சென்றனர். பரதன் பல நாள் நடந்து குகனது உதவியால் கங்கையைக் கடந்து சித்ரகூடச் சாரலில் இராமபிரானைக் கண்டுகதறிப் பதறினான். தம் தந்தை மறைந்த செய்தியைத் தெரிவித்தான். அது கேட்டு மூவரும் அழுது புலம்பினர். இராமன் தன் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய நீர்க் கடன்களைச் செய்தான்.

அதன்பின், அண்ணன்மீது ஆராத அன்புகொண்ட பரதன், இராமனை அயோத்திக்குத் திரும்பி வந்து அரசரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு பெரிதும் வேண்டினான். அதுபோல, தாய்மார்கள், அமைச்சர்கள், வசிஷ்ட முனிவர், மக்கள் தலைவர்கள் எல்லோரும் இராமனிடம் வேண்டினர்.

ஆனால் இராமனோ தனது தந்தையின் வாக்குறுதியைக் காத்தலாகிய கடமையிலிருந்து பின்வாங்கமாட்டேன் என மறுத்துவிட்டான். வேறு வழியின்றி பரதன் இராமனது பாதுகைகளை வாங்கிக்கொண்டான். அவைகளை சிம்மாசனத்தில் வைத்து இராமனது பிரதிநிதியாக தவவேடத்துடனேயே அரசாளப் போவதாகச் சொன்னான். பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்து ஒருநாள் கூட அண்ணன் அயோத்திக்கு வரப்பிந்துவானாயின் தான் தீயில் மூழ்கி இறப்பதாகவும் எச்சரித்துவிட்டு குன்யமாகக் கிடந்த அயோத்தியை நோக்கி நடந்தான். நகருட்புகாமல் நகர்ப்புறத்துள்ள நந்தி கிராமத்திலேயே தங்கி

இராமன் தன் பாதுகைகளை பரதனுக்கு அளித்தல்.

ராமபாதுகைகளை அரியணையில் வைத்து, பதினான்கு ஆண்டுகள் எப்போது முடிவடையும் என்று எண்ணிக் கொண்டு நாட்களைக் கழித்துக்கொண்டு வந்தான். என்னே பரதனின் சகோதர பாசம்! என்னே அவனது தியாகமும், உறுதியும்! அதனால் கம்பர், பரதனை ஆயிரம் இராமனைவிடப் பெரியவன் எனப்புகழ்கிறார்.

அத்தியாயம் 4 ஆரணிய காண்டம்

பரதன் விடைகொண்டபின் அதிகநாள் சித்ர கூடத்தில் தங்காமல் இராமன் தன் மனைவியோடும், இளவிலோடும், காட்டினுள்ளேயே முன்னேறிச்சென்று அத்திரி முனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்தான். அத்திரி முனிவரின் மனைவியாகிய அனகுயாதேவி சீதாதேவிக்கு ஆடை ஆபரணங்களை அளித்து உபசரித்தாள்.

அங்கிருந்து மேலும் நடந்து தண்டகாரன்யம் என்ற வனத்தை அடைந்து, அங்குள்ள சரபங்கன், சுதீக்ஷணன், அகத்தியர் போன்ற முனிபுங்கவர்களையெல்லாம் கண்டு வணங்கினர். முனிவர்கள் கொடிய அரக்கர்களால் தங்களுக்கு ஏற்படும் துன்பங்களைக் கூறி முறையிட்டனர். இராமனும் அவர்களது துயரங்களைத் துடைப்பதாக உறுதிகூறி, கோதாவரி தீரத்தில் பஞ்சவடி என்னுமிடத்தில் ஆசிரமம் அமைத்து தங்கி வந்தான். அங்கே ஜடாயு என்ற கமுகரசனுடன் நட்பு ஏற்பட்டது. அவன் தசரதனின் நண்பனாவான்.

இங்ஙனம் இன்பமாக பத்தாண்டுகள் கடந்துவிட்டன. ஒருநாள் அரக்கர் தலைவனாகிய இராவணனின் தங்கையான சூர்ப்பணகை என்ற கொடியவள் அங்கு வந்து இராமனைக் கண்டாள். அவனது எல்லையில்லா அழகில் மயங்கி, அவனிடம் தன்னை மணந்து கொள்ளுமாறு கெஞ்சினாள். ஒருதார விரதம் பூண்ட இராமன் அவளது வேண்டுகோளை மறுத்தான். தனது இன்ப வாழ்க்கைக்கு சீதையே தடையாயிருக்கின்றாளெனக் கருதிச் சீதையைக் கொல்வதற்கு அவள்மீது தாவினாள். அதுகண்ட இலக்குமணன் சூர்ப்பணகையைப் பற்றி அவளது மூக்கையும் காதுகளையும் முறித்து விரட்டினான்.

இலக்குமணன் சூர்ப்பணகையின் மூக்கையும், காதையும் அறுத்தல்.

மூக்கை யிழந்த மூளி ஓலமிட்டுக்கொண்டு, அங்கிருந்து மறைந்து அண்மையிலுள்ள ஜனஸ்தானம் என்னுமிடம் சென்று அங்கு தங்கி வந்த கரன், தூஷணன், திரிசிரா முதலிய தனது பந்துக்களிடம் தனக்கு வந்த ஆபத்தைப்பற்றிக் கூறி அழுதாள். அது கேட்ட அக் கொடியவர்கள் தங்கள் படைகளுடன் வந்து இராமனை எதிர்த்து, முடிவில் மாண்டொழிந்தனர். இது கண்ட சூர்ப்பணகை இலங்கையை நோக்கி விரைந்தாள்.

இலங்கையை அவளது அண்ணனான இராவணன் ஆண்டு வந்தான். அவன் அரக்கர்கள் தலைவன். ஆயிரம் யானையின் பலமுள்ளவன். கொடுத்தவம்புரிந்து பல வரங்களைப் பெற்றவன். தேவர்களையும் அடக்கி ஆள்பவன். செருக்குற்று அவன் உலகையே நடுங்க வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கும்பகர்ணன் வீரீஷணன் என்று இரு தம்பியரும், இந்திரஜித்து, அக்ஷயகுமாரன் முதலிய வீரமிக்க மக்களும் இருந்தனர்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தனது தமையனை அடைந்து, சூர்ப்பணகை கோவென்று அழுது கொண்டே தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை எடுத்துக் கூறினாள். பெண்ணாசை வெறிபிடித்தவன் தன் அண்ணன் என்பதைத் தெரிந்தவளாகிய சூர்ப்பணகை இராமனது மனைவியாகிய சீதையின் பேரழகை விதந்து கூறி. அவளை அண்ணனுக்காகத் தூக்கிவரப்போனபோது தான், தனக்கு இத்தகைய தண்டனை கிடைத்ததென்று உண்மையைத் திரித்துக்கூறி, இராவணன் மனத்தில் ஆசைத் தீயை மூட்டிவிட்டாள். சீதையின் அழகைக் கேட்டு மயங்கிய அரக்கன், அவளை அயலான் மனைவி

என்பதை மறந்து, எப்படியாவது தூக்கி வரத் துணிந்தான். இவ்விஷயத்தில் தனது மாமனாகிய மாரீசனது துணையை நாடினான். தாடகையின் புதல்வனாகிய மாரீசன் இராமனது வீரத்தை எடுத்துக் கூறியதோடு வேற்றான் மனைவியை விரும்புவது கொடிய பாவம் எனவும் உபதேசம் பண்ணினான். ஆனால் மாரீசனது உபதேசம் செவிடன் காதில் சங்கு போலாயிற்று. இராவணனுக்குப் பயந்துபோய், அவன் இராம இலட்சுமணர்களை சீதையிடமிருந்து பிரிப்பதற்காக, பொன்னிறம் கொண்டதோர் அழகிய புள்ளிமானாக மாயவுருவெடுத்து சீதாதேவியின் முன்னே வந்து துள்ளிக் குதித்து விளையாடத் தொடங்கினான்.

சீதை, இராமன், இலக்குமணன் மூவரும் மாயமானைக் காணாதல்.

மாயமானைக் கொண்டு இராமன் பறிகொடுத்த சீதை
 அதனைப் பிடித்துத் தரும்படித் தன் கணவனை
 வேண்டினாள். பேதையாகிய சீதையின் போதத்தை
 மயக்கிய மான், மாயமானது, உண்மையானதல்ல என
 இலட்சுமணன் முதலிலே உணர்ந்துகொண்டு மானின்
 பின்னால் போக வேண்டாமெனக் கூறியும், இராமன்
 விதியின் வலிமையால் மானைப்பிடிக்க, அதன் பின்
 னாலே வெகுதூரம் சென்றான். மான் உயிரோடு பிடி
 படாதது கண்டு அதனைக் கொன்று அதன் அழகிய
 தோலையாவது எடுக்கலாமென அம்பெய்தான். இராம
 பாணம் பட்டதும் மான்: “ஹா சீதா, ஹா லட்சுமணா”
 என இராமனது குரலிலே அலறிக்கொண்டு விழுந்து
 மாண்டது. செத்து விழுந்தது மானல்ல, அரக்கனாகிய
 மாரீசன்.

மாயமானை ராமன் அம்பு எய்து கொல்லுதல்.

இராமனது குரல் போன்ற ஒலியைக் கேட்ட சீதை, பயந்துபோய் இராமனுக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்துவிட்ட தென்றும் அவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக இலட்சுமணன் விரைந்து செல்ல வேண்டுமென்றும் பலமுறை கூறினாள். இராமபிரானுக்கு உலகில் யாரும் தீங்கு செய்ய முடியா தென்று சொல்லி இலக்குவன் போக மறுத்தான். இலக்கு வனது கருத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத சீதை அவனை மிகவும் நிந்தித்தாள். சீதையின் பழிச்சொற் களைப் பொறுக்க முடியாதவனாகிய இலட்சுமணன் மிகுந்த தயக்கத்துடன் சீதையைத் தனியாக விட்டு அண்ணனைத் தேடிச் சென்றான்.

மாரீசன் இருந்தும் கெடுத்தான், செத்தும் கெடுத் தான். சீதை தனித்திருப்பதனை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்த இராவணன், துறவி வேடம் பூண்டு பிச்சை

கபட சன்னியாசியாக வந்த இராவணனுக்கு சீதை பிச்சையிடுதல்.

தூரமொன், சீதையைத் துக்கிச் செல்லுதலும் ஜடயு
போரிடுதலும்.

தரும்படி ஜானகியை வேண்டினான். ஆசிரம வாயிலை விட்டு வெளியே வந்த சீதையை இராவணன் தூக்கித் தேரின் மீது வைத்து ஆகாயமார்க்கமாகக்கொண்டு சென்றான். சீதாதேவி கோவென்று அலறித் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். வழியில் தசரதன் நண்பனான கமுகரசன் ஜடாயு சீதையின் ஓலத்தைக்கேட்டு வந்து கொடியவனாகிய இராவணனைத் தடுத்து நீண்டநேரம் போர் செய்தான். முடிவில் இராவணன் ஜடாயுவின் சிறகுகளை அரிந்து கீழே தள்ளிவிட்டு நேரே இலங்கை நோக்கிச் சென்றான். வழியில் கீழே சில வானர்கள் கூடியிருப்பதுகண்டு இராவணனுக்குத் தெரியாமல் தேவி தனது அணிகலன்களைக் கழற்றி ஓர் துணியில் கட்டி அவர்கள் முன் எறிந்தாள். ஒருவேளை இராம இலட்சுமணர்கள் அவ்வழியே தன்னைத் தேடி வருவாராயின் அவர்களுக்கு அடையாளமாக இருக்கட்டுமென எண்ணினாள். கீழேயிருந்த வானர்களும் விவரம் தெரியாமல் அவ்வணிகலன்களை பாதுகாத்து வைத்தனர். இராமனையே நினைந்துருகிக்கொண்டிருந்த சீதையை இராவணன் நேரே இலங்கைக்கு கொண்டு சென்று ஆசைகள் காட்டினான். குலக்கொடியாகிய சீதை அக் கொடியவனின் மூஞ்சியைக்கூட ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் அவனைத் துரும்பென மதித்து இகழ்ந்தாள். பிறகு அவன் அவளை “அசோகவனம்” என்ற பூங்காவில், அரக்கியரின் காவலில் வைத்தான். இராவணன் தினமும் சீதையின் முன் சென்று ஆசை காட்டியும் அச்சுறுத்தியும் தன்னை மணந்து கொள்ளுமாறு கேட்பான். தேவியோ, துன்பமே வடிவெடுத்தவளாய், தன் தலைவனையே தியானம் பண்ணியவளாய், அவன் வந்து தன்னை மீட்டுச் செல்வான் என்ற நம்பிக்கையில் யிரை வைத்திருந்தாள்.

இஃதிவ்வாறாக, இராமனைத் தேடிச் சென்ற இலட்சுமணன் வழியில் அவனைச் சந்தித்தான். இருவரும் வேகமாக ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பி வந்து சீதையை அழைத்தனர். பதிலில்லை. பதறிக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் தேடித்திரிந்தனர். தொலைவில் ஓரிடத்தில், தங்கள் உற்ற நண்பனான ஜடாயு சிறகுகளையிழந்து குற்றயிராகக் கிடப்பதைக்கண்டு வருந்தினர். ஜடாயு சீதையை இராவணன் தூக்கிக்கொண்டு சென்றபோது தான் எதிர்த்துப் போரிட்டுப் படுகாயமுற்றதாகவும், சீதையைத் தேடித் தென்திசை நோக்கிச் செல்லுமாறும் கூறிவிட்டு உயிர் நீத்தான். இராமனும் ஆருயிர் நண்பனாகிய ஜடாயுவின் பிரிவால் மிகவும் வருந்தி அழுது அவனுக்குரிய ஈமக்கடன்களைச் செய்தான்.

பின்னர் சகோதரர் இருவரும் தென் திசை நோக்கி விரைந்தனர். வழியில் கபந்தன் என்ற கொடிய அரக்கன் வந்து எதிர்க்க அவனது நீண்ட இருகரங்களையும் வெட்டி முறித்தனர். உடனே அவன் சாபம் நீங்கி அழகிய கந்தருவ உருப்பெற்று இராமபிரானைத் துதித்து அவரிடம், “அண்மையில் இருசியமுகம் என்றொரு மலையுண்டு. அங்கே தன் தமையனாகிய வாலிக்குப் பயந்து சுக்கிரீவன் என்ற வானர அரசன் வசித்து வருகிறான். அவனுடைய நட்புக்கொண்டு அவன் மூலம் சீதையை அடைய வழியுண்டு” என்று கூறிய தோடு, சற்று தூரத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் சபரி என்ற வேட்டுவப்பெண்ணையும் சந்தித்துச் செல்லுமாறும் கூறி மறைந்தான்.

அங்ஙனமே இராமலட்சுமணர்கள் சபரியின் ஆசிரமத்தை அடைந்தனர். தான் வழிபட்டு எதிர்பார்த்திருந்த இரு மூர்த்திகளையும் தரிசித்து, பரவசமுற்றாள். அவள் தன் வாயினால் சுவை பார்த்து வைத்திருந்த இலந்தைப்

சபரி இராமனிடத்து அன்பு காட்டுதல்.

பழங்களை இராமலட்சுமணர்கள் மிகப்பிரியமாய் உண்டனர். அதனால் அவள் மிக்க சந்தோஷமுற்று, மனவுறுதியுடன் அக்கினியில் மூழ்கி ஆருயிர் துறந்தாள்.

பின் அண்ணன் தம்பியர் இருவரும் பம்பையின் மேற்கு கரையோரமாக நடந்து இருசியமுக மலைச் சாரலை அடைந்தனர்.

அத்தியாயம் 5. கிஷ்கிந்தா காண்டம்

இருசியமுக மலைக்கருகாமையிலுள்ள கிட்கிந்தை என்னுமிடத்தை வானரர் தலைவனான வாலி என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் தனது தம்பியாகிய சுக்கிரீவன் மீது அநியாயமாகக் கோபங்கொண்டு

அவனைத் தன் நாட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டான். தன்னை நேரில் எதிர்த்தவரின் வலிமையில் பாதிப்பங்கு வாலிக்கு வந்து சேர்ந்துவிடும் என்று வரம் பெற்றிருந்தான். ஆதலால் ஆணவமுற்ற அவனை எதிர்க்க முடியாத சுக்கிரீவன் தனது மந்திரியான அனுமனையும் வேறு சிலரையும் கூட்டிக்கொண்டு வாலி ஏறாத மலையாகிய இருசியமுகபர்வதத்தில் வசித்து வந்தான். அவனைக் கண்டு அவனது துணையைப் பெறுமாறு இராமலட்சுமணர்கள் அம்மலைச்சாரலுக்குள் நுழைந்தனர். வில்லேந்திய வீரர்கள் இருவரையும் அக்கானகத்தே கண்ட சுக்கிரீவன் வெருண்டு ஓடி மறைந்தான். தனது அறிவுசான்ற அமைச்சனாகிய அனுமனை அவ்வீரர்கள் யார் என்று உசாவிவர விடுத்தான். திறமைமிக்க அனுமான் ராமலட்சுமணர்களைச் சந்தித்து,

அந்தணச் சிறுவன ஹோடம் தாங்கி அனுமன் இராமனையும், இலக்குவனையும் சந்தித்தல்.

அவர்களது வரலாற்றையும் சுக்கிரீவன் துணையை நாடி வந்ததையும் தெரிந்துபோய் தன் தலைவனிடம் கூறினான். பின் இராமலட்சுமணர்கள் இருவரையும் சுக்கிரீவனிடம் அழைத்துச் சென்றான். இராமனும் சுக்கிரீவனும் தத்தம் பிரச்சனைகளை எடுத்துக்கூறி அவைகளின் தீர்வுக்கான ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டனர். அஃதாவது இராமன் முதலில் வாலியை வதம் பண்ணி கிட்கிந்தை அரசை சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அதன்பின் சுக்கிரீவன் சீதையைத் தேடத்துணைபுரிய வேண்டும். இவ்வொப்பந்தத்தால் இருவரது நட்பும் நெருக்கமானது. அதற்கிடையில் சுக்கிரீவன் தான் முன்பு பாதுகாத்து வைத்திருந்த ஆபரண முடிப்பை இராமலட்சுமணர்களிடம் காட்டினான். அவ்வணிகலன்கள் சீதாதேவியினுடையவைதாம் என்று இராமன் அறிந்து கொண்டான். தனது தம்பியிடம் அவைகளைக் காட்டினான். ஆனால் தனது தமையன் மனைவியைத் தாய் போன்று கருதிய லட்சுமணன் கூறியதாவது “இவைகளில் கால்ணிகலன்கள் ஜானகி தேவியினுடையவை என அறிவேன். ஏனெனில் நான் தினமும் அவர்களின் பாதங்களை வணங்கும்போது அவைகளைக் கண்டுள்ளேன். ஆனால் காதணியையும், தோளணியையும் பற்றி எனக்கு கூற முடியாது. அவைகளை நான் பார்த்ததில்லை” என்று கூறினான். இதிலிருந்து லட்சுமணனது ஒழுக்கம் வெளிப்படுகிறது.

இராமபிரான் முதலில் சுக்கிரீவனது குறையைப் போக்க எண்ணி சுக்கிரீவனை வாலியிடம் சென்று போரிடச் சொன்னான். சுக்கிரீவனும் துணிந்து வாலியிடம் சென்று போரிட்டான். முதலில் வாலியிடமிருந்து சுக்கிரீவன் நன்றாக உதைவாங்கினான். பின் இராமன் எந்த வழியைக் கையாண்டு வாலியைக் கொல்ல வேண்டுமோ, அந்த வழியில் அவனைக் கொன்று

வாலி வதம்.

முத்தி கொடுத்தான். பின் சுக்கிரீவனுக்கு பட்டாபி ஷேகம் செய்வித்தான். வாலியின் மகன் அங்கதனை இளவரசனாக்கினான்.

அப்போது மழைக்காலம். அது முடிந்து சீதையைத் தேட புறப்படலாமென சுக்கிரீவன் இராமனிடம் கூறி அரச போகத்தில் மதி மறந்து களித்திருந்தான். மழைக்காலம் மறைந்தும், தன் வாக்கை நிறைவேற்றத் துனியாத சுக்கிரீவனிடம் இராமன் லட்சுமணனை அனுப்பி பயமுறுத்தினான். சுக்கிரீவன் தனது குடிவெறி தணிந்ததும் இராமனிடம் தன்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டி சீதையைத் தேடிவர நாற்றிசைக்கும் தனது வானர வீரர்களை அனுப்பினான். தென்திசைக்கு அங்கதன் அனுமன் போன்ற மாவீரர்களை அனுப்பி வைத்தான். அனுமானுக்கு சீதாதேவியைக் கண்டு வரக்கூடிய திறமை உண்டு என நம்பிய இராகவன்

அவனிடம் தனது கணையாழி (மோதிரம்)யை அடையாளமாகக் கொடுத்து சீதைக்கும் இராமனுக்கும் மட்டும் தெரிந்திருந்த சில இரகசியங்களையும் சொல்லி அனுப்பினான்.

வடக்கு, கிழக்கு, மேற்குத் திசைகளில் சென்றவர்கள் ஜானகியைக் காணாது திரும்பி வந்தனர். ஆனால் தென்திசை சென்ற அங்கதன் முதலியோர் போய்ப் போய் கடலோரம் வரை சென்றும் காரிகையைக் காணாது கலக்கமுற்றனர். எல்லோரும் இராமனது திருப்பெயரைக் கூறிக்கொண்டே உயிர்விட முடிவு செய்தனர். இராமபிரானது வரலாற்றைக் கூறிக்கொண்டு வடக்கு நோக்கி அமர்ந்து உண்ணாவிரதம் நோற்றனர். அவர்கள் கூறிய இராமனது வரலாற்றில் ஜடாயுவின் பெயரும் வந்தது. தனது அருமைத் தம்பியாகிய ஜடாயுவின் பெயரைக் கேட்ட ஒரு கிழட்டுக் கழுகானது அவ் வீரர்கள் மத்தியில் பறந்து வந்து தான் ஜடாயுவின் தமையனாகிய ஸம்பாதி என்றது. மேலும் வெகுநாட்களாகத் தான் தம்பியின் செய்தி அறியாது வருந்திக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறியது. ஜடாயு இராவணனால் இறந்த செய்தியை வீரர்கள் அவனிடம் கூறினர். ஸம்பாதி ஆற்றொணாத் துயரமடைந்தான். வானர வீரர்கள் அவனிடம் சீதையைப் பற்றிய செய்தி ஏதாவது தெரியுமா எனக் கேட்டனர். கழுகரசன், வான வீதி வழியாய் ராவணன் என்ற கொடிய அரக்கன் அழுது புலம்புகின்ற ஒரு பெண் கொடியைப் பற்றிச் சென்றதை தான் பார்த்ததாகப் பகர்ந்தான். மேலும் இராவணன் வாழும் இடமாகிய இலங்கைக்கான வழியும் மற்ற விவரங்களும் சொல்லிச் சென்றான்.

இலங்கையைப் பற்றி சரியான செய்திகளை அறிந்து அங்கதன் முதலியோர் மகிழ்ச்சியுற்றனர். ஆனால்

கடற்கரையில் குரங்குகளின் நடுவே மனம் தளர்ந்து
இருந்த அனுமனை ஜாம்பவான் என்னும் கரடி தட்டி
எழுப்பிப் பெரிய உருவம் தாங்கி இருக்கும்படி
செய்தல்.

சூரியன், தன் தந்தையான வாயு, முதலிய தெய்வங்களை அனுமன் வணங்கி தாவிக்குதித்து, கடும் வேகத்தில் வான் வழியே பாய்ந்து சென்றான். இடையில் மைநாகம் என்ற மலை கடலிலிருந்து பொங்கி வந்து சற்று

43

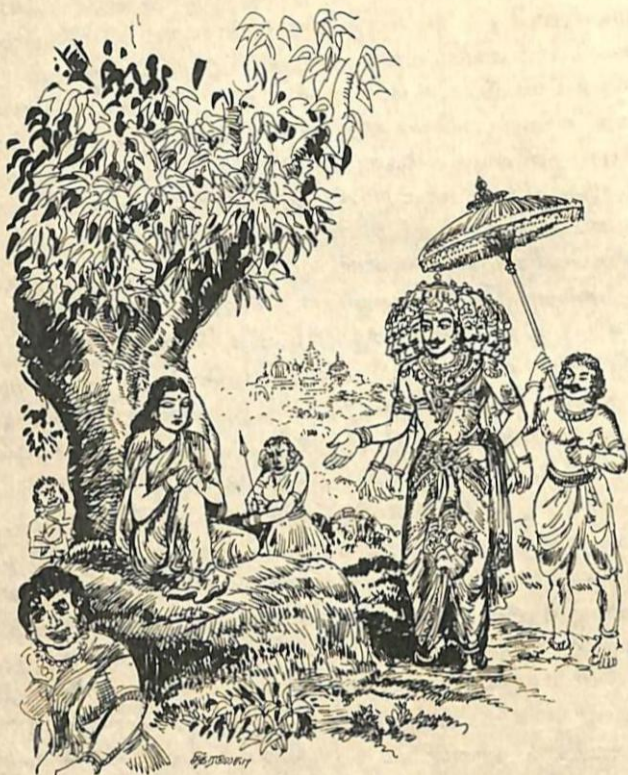
இளைப்பாறிச் செல்லுமாறு வேண்டியது. தனது லட்சியத்தை அடைந்தாலன்றி இளைப்பாறமாட்டேன் எனக் கூறி முன்னேறிச் சென்ற ஆஞ்சநேயனை சுரசை என்ற அரக்கி வந்து வழிமறித்தாள். அவளை தந்திரத்தால் வென்று அப்பால் செல்லவே ஸிம்மிகை என்ற அரக்கி வந்து வாய்குமாரனை விழுங்கிவிட எண்ணினாள். மகாவீரனாகிய அனுமன் விசுவரூபமெடுத்து அவ்வரக்கியின் வயிற்றைப் பிளந்து வெளிக்கிளம்பினான். இது கண்டு தேவர்களெல்லாம் பெருமகிழ்ச்சி எய்தி அனுமனின் திறமையை வாழ்த்தினர்.

இங்ஙனம் நூறுயோஜனை தொலைவுள்ள கடலைக் கடந்து அனுமன் இலங்கையின் கரையோரத்தை அடைந்தான். அங்கே மிகுந்த பாதுகாப்புள்ளதும் பொன்னா

இலங்கையில் அனுமன்.

லாயதுமாகிய இலங்கை மாநகரத்தைக் கண்டு வியந்து திகைத்து நின்றான். இரவு வந்ததும், நிலவின் துணையால் கோட்டை வாயிலை அடைந்து அதனுள் நுழைய முயன்றான். அப்போது வாயிற் காவலாளியாகிய இலங்கினி என்பவள் வந்து தடுத்தாள். அவளை அறைந்து வீழ்த்திவிட்டு உள்ளே புகுந்தான். தனது நிஜ வடிவத்தை மாற்றி பூனை உருக்கொண்டு இரவில் நகரெங்கும் சீதாதேவியைத் தேடி நடந்தான். வீடுகளிலெல்லாம் புகுந்து தேடி கடைசியாக இராவணன் துயிலுமிடத்தை அடைந்தான். அந்தப்பிரத்தில் அவனது ராணியான மண்டோதரி இராவணன் பக்கத்தில் தூங்குவது கண்டு, அந்த அழகிதான் சீதையோ என்று ஒரு நிமிடம் சந்தேகித்துப் பின் அவள் கற்பிற்சிறந்த சீதையாக இருக்க முடியாது என்று தேறி வெளியே சென்று தன் பூனை உருவை மாற்றிக்கொண்டு மற்றும் பல இடங்களிலும் சீதா தேவியைத் தேடினான். காணமுடியவில்லை. கடைசியில் அவன் தேடாத இடமாக அசோக மரங்கள் நிறைந்த ஒரு சோலை இருந்தது. ஆங்குச் சென்று மரங்கள் மீது தாவித்தாவிப் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு மரத்தடியில் பயங்கர வடிவமுள்ள பல அரக்கியர்களைக் கண்ணுற்றான். மேலும் அவர்கள் மத்தியில் பேரழகியும் ஆனால் மெலிந்து அழுக்கடைந்த ஆடையுடையவளுமாகிய மானிடப் பெண் வீற்றிருப்பதைக் கண்டான். அவள் முகம் துன்பத்தால் வாட்டமுற்றிருப்பதையும் கண்டான். அவளைக் கூர்ந்து கவனித்து அவளே சீதையென முடிவுற்று மகிழ்ந்தான். அவள் எப்போதும் இராமனது திருப்பெயரையே முணுமுணுத்துக் கொண்டிருப்பதையும் கேட்டான். மறைவிலிருந்து அவளை வணங்கி ஆங்கேயே இருந்தான். பொழுது புலர்ந்த நேரம் அது. அப்போது ஆங்கே ஒரு கோலாகால ஓசை கேட்டது. இராவணன் சீதாதேவியை நாடி வருவதாக ராமதாதன் கண்டு மேல்நடப்பதை மறைவிலிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அபோகவனத்தில் ராட்சசிகள் குழந்திருக்க சீதை
அமர்ந்து இருத்தலும், இராவணன் அவளை
மிரட்டுதலும்.

இராவணன் வருவது கண்ட கற்பரசியாம் சீதை, உள்ளே பயத்துடன் தன் உடம்பை முற்றிலும் மறைத்து தலை குனிந்து கண்ணீர் உகுத்துக்கொண்டிருந்தாள். போக்கிரியாகிய இராவணன் சீதையிடம் தனது பெருமைகளைக் கூறி, இராமனை மறந்து தன்னோடு வாழும்படி மீண்டும் மீண்டும் கூறினான். அது கேட்ட ஜானகி வீரத்துடன் அவனை ஒரு அற்பப்பதராக மதித்து, அவன் செய்யும் இந்த பாதகச் செயலின் பயனாய் அவன் குலத்தோடு அழிவது நிச்சயம் என்று கூறினாள். அதைக் கேட்ட தசகண்டன் அடங்காக் கோபங்கொண்டு; “இன்னும் இரண்டு மாதங்களுக்குள் நீ என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாது போனால் உன்னைக் கொன்றொழிப்பேன்” என்று கூறி மன நிம்மதியற்றுத் திரும்பிச் சென்றான். அதன்பின் சீதையைச் சூழ்ந்திருந்த அரக்கியர்கள் அவளைப் பயமுறுத்தி இராவணனை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கட்டாயப் படுத்தினர். இதனால் சீதை மேலும் துயரமுற்று வாடினாள். அரக்கியர்கள் கண்துயிலத் தொடங்கியதும், சீதாதேவி இனிமேல் தான் உயிர்வாழ்வது இழுக்கே என்றெண்ணித் தற்கொலை செய்ய முற்பட்டாள்.

அந்நேரத்தில் மரத்தின் மேலே மறைந்திருந்த அனுமன் ஸ்ரீராமனின் திருச்சரிதையை மெல்லப் பாடத் தொடங்கினான். தன் மனைவியைப் பிரிந்த இராமன் அவளைத் தேடித்தேடி வாடுவதையும் குரங்கின் வேந்தனாகிய சுக்கிர்வனோடு நட்புறவு கொண்டிருப்பதையும் சீதையைக் கண்டுவர நான்கு திசைகளிலும் குரங்கினத் தலைவர்கள் சென்றுள்ளதையும், அவர்கள் கூட்டத்தில் ஒருவனாகிய தானும் சீதையைத் தேடி, ஆங்கே மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்திருப்பதையும், காவியமாகப் பாடினான். அது சீதாதேவியின் திருச்செவிகளில் கேட்டது. அதனால் வியப்பும் மகிர்ச்சியும் அடைந்த தேவி

தன் முகத்தைத் திருப்பி அந்த ஆண் கேட்ட மரத்தின் கிளைகளை உற்று நோக்கி அதில் ஒரு வானரம் அமர்ந்திருப்பதைக்கண்டு, முதலில் சந்தேகித்துப் பின் மனந்தேறி ஆண்டவனிடம் வேண்டிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது அனுமான் மெல்ல மெல்ல மரக்கிளையை விட்டுக் கீழே இறங்கி நேரே சீதாதேவியின் திருமுன்னர் வந்து பக்தியுடன் வீழ்ந்து வணங்கி தான் ராமனால் அனுப்பப் பெற்ற தூதன் என்று தெரிவித்தான். இதுவும் அரக்கருடைய மாயா வேஷம்தானோ என்று சீதை கருதவே, அனுமன் ராமனைப்பற்றி மற்றும் பல செய்திகளையும் கூறி அவர் கொடுத்தனுப்பிய அடையாள மோதிரத்தை வெளியே எடுத்து தேவியின் திருமுன்னர் வைத்து வணங்கி ராம நாமத்தைச் சொல்லித் தொழுது நின்றான். அடையாள மோதிரத்தைக் கண்ணுற்றதும் அதை எடுத்துத் தழுவி ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள். அவளது

அனுமன் சீதைக்கு கணையாழியைக் கொடுத்தல்.

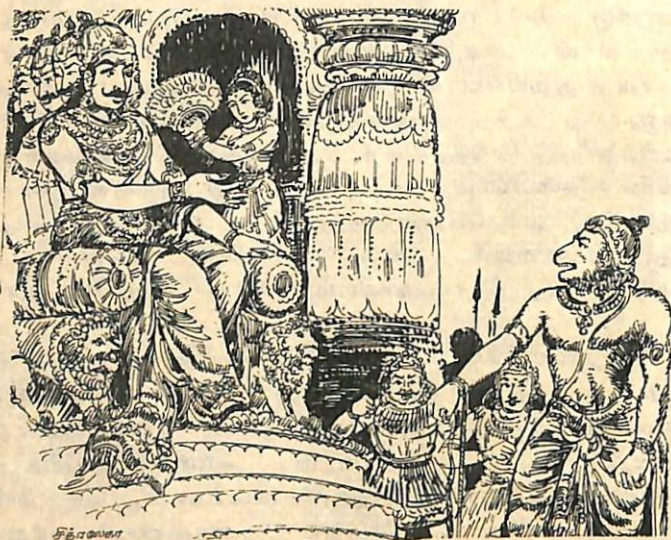
ஐயங்களெல்லாம் நீங்கின. அதற்காக அனுமனைப் பலவாறு பாராட்டிப் புகழ்ந்தான். தன் துயரத்தை எடுத்துக் கூறினான். தன் மைத்துன்னாகிய இலட்சுமணனது வார்த்தைகளை நம்பாமல் அவனை அவ மதித்ததனால் தனக்கு வந்த கேட்டைக் கூறி வருந்தினான். அனுமன் அவனைத் தேற்றி பல ஆறுதல் மொழிகளைப் பகர்ந்தான். பின்னர் இராமனுக்குக் காட்டும் படியாகத் தனது சூடாமணி (தலையணி)யை அனுமன் கையில் கொடுத்து, மீண்டும் துன்புற்று பலவும் சொல்லி அழுதான். ஆனால் புத்திசாலியாகிய அனுமன் இனிய வார்த்தைகளைக் கூறி, அதிவிரைவில் இராமலட்சுமணர்களுடன் வந்து அவளுக்கு விடுதலை அளிப்பதாகக் கூறி, வணங்கிப் புறப்பட்டான்.

தனது தூது முழு வெற்றி அடைய வேண்டுமேல், இனி இராவணனையும் சந்தித்துப் பேசி, அந்தக் கயவனுக்கு நல்ல பாடமும் புகட்டிச் செல்ல வேண்டுமென்று கருதினான். அதற்காக தனது குரங்குச் சேட்டைகளை செய்யத் துவங்கினான். பெருவலிமை படைத்தவனாகிய அனுமன் அந்த வனத்திலுள்ள மரங்களையெல்லாம் முறித்துப் பிடுங்கித்தள்ளத் தொடங்கினான். அங்குள்ள காய்கனிகளையெல்லாம் பறித்தெறிந்து அசோக வனத்தை அழித்துக் கொண்டிருந்தான். அனுமனது இந்த ஆரவாரங்களைக் கண்ட அரக்கியர் கண்விழித்துப் பயந்து ஓடி, இராவணனிடம் சென்று முறையிட்டனர்.

அதனைக்கேட்ட அரக்கர்கோன் அசோக வனத்தையும், அத்துடன் இலங்கை நகரத்தையும் அழித்துக் கொண்டிருந்த குரங்கைப் பிடித்து வர முதலில் தனது படைவீரர்களை அனுப்பினான். அவர்களையெல்லாம் அனுமான் யமபுரிக்கு அனுப்பி வைத்தான். பின் தன் இளைய மகனாகிய அக்ஷய குமாரனையும் மற்றும் படைவீரர்களையும் அனுப்பினான். அனுமனது ஆற்றல்

மிக்க கைவலியினால் அகூய குமாரனும் அவனது படையும் அழிந்தொழிந்தனர். இஃதறிந்து இராவணன் அடங்காக் கோபங்கொண்டு, தன் அருமைப் புதல்வனைக் கொன்ற ஈனக் குரங்கைக் கட்டிக் கொண்டுவர தனது மூத்த மகனும், மாவீரனுமாகிய இந்திரஜித்தையே அனுப்பினான். கடும்போருக்குப் பின்னர் இந்திரஜித் பிரமாஸ்திரத்தினால் அனுமனைப் பிடித்துக் கட்டி இராவணன் முன் கொண்டுவந்தான்.

“இலங்காபுரிக்குட் புகுந்து இவ்விதம் அட்டகாசம் புரியும் நீ யாரடா?” என்று இராவணன் கேட்க, அனுமனும் இராவணனைச் சற்றும் மதியாது, தயக்கமின்றி, “அடே இராவணா, நீ தேவர்களையும் அடிமை கொள்ளும் பெருவலிமை கொண்டிருந்தும் பிறனது மனைவியை வஞ்சகமாய்த் திருடிக் கொணர்தலாகிய

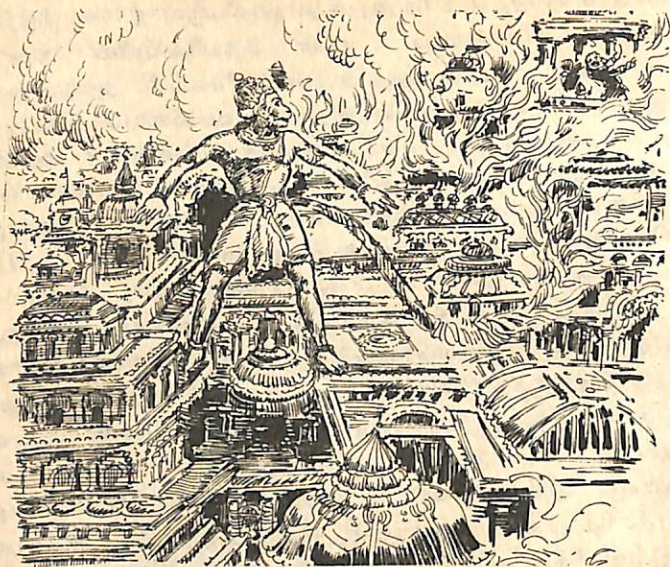

இராவணன் அரச சபையில் அனுமன்.

மாபாதகத்தைப் புரிந்து, உனது பெருவாழ்வை இழந்து அழியப் போகிறாய். நான் சீதாதேவியின் கணவனாகிய இராமனின் தூதன். சுக்கிரீவனின் அமைச்சன். இணையிலா வீரனாகிய இராமன் வாலியைக் கொன்று தன் நண்பனாகிய சுக்கிரீவனுக்கு கிஷ்கிந்தை அரசை அளித்துள்ளான். சுக்கிரீவனது ஆணையால் பல்லாயிரம் வானர வீரர்கள் சீதையைத் தேடி வர நாற்றிசையும் சென்றுள்ளனர். அவர்களுள் ஒருவனே நான். உனது உறவினர்களாகிய கரதூஷணாதிகளையும், பெருவலி படைத்த வானர வேந்தன் வாலியையும் வதைத் தொடுக்கிய இராமபிரானுக்கு உன்னைக்கொல்வது என்பது முடியாத காரியமல்ல. ஆதலால் நீ சற்று சிந்தித்துச் செயல்படுக. கற்பரசியாகிய சீதையை அவள் கணவனிடம் கொண்டு விட்டு, அவனிடம் அடைக்கலம் புகுவாயாக. இல்லையேல் நீ அழிவது திண்ணம்'' என்று எச்சரித்தான். ஆணவச் செருக்குற்ற அரக்கர்கோன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு கனலாய்க் காய்ந்து அனுமனைக் கொன்றொழிக்க ஆணையிட்டான். ஆனால் தூதுவனைக் கொல்வது பாவம் என்று விபீடணன் தடுத்துரைக்க “அக்குரங்கின் வாலைக் குறைப்படுத்தி அனுப்புக” என்று கூறிச் சென்றான்.

அரக்கர்கள் அனுமனின் வாலில் ஏராளம் துணிகளைக் கட்டி எண்ணையூற்றி தீ வைத்தனர். தெருத் தெருவாக இழுத்துச் சென்றனர். அரக்கியர் மூலம் இது கேட்ட சீதை அக்கினி தேவனிடம், அனுமனைத் தீ சுடாதவாறு வேண்டினாள். கற்பரசியின் விருப்பப்படியே அனுமனுக்குத் தீயின் வெப்பமே தெரியவில்லை.

அனுமன் எரிகின்ற வாலுடன் இலங்கை மாநகரத்தின் மாளிகை மீதெல்லாம் தாவித்தாவி அவைகளையெல்லாம் தீக்கிரையாக்கத் தொடங்கினான். நெருப்பினால்

இலங்காதகனம்.

அரக்கர்குலம் அலங்கோலப்பட்டு அல்லலுற்றது. ஆனால் அனுமனுக்கு நெருப்பின் குடு தெரியவில்லை. இது சீதை இராமர்களின் கருணையே என்று கண்டான்.

இவ்வாறு இலங்கை முழுவதையும் ஆஞ்சனேயவீரன் எரித்துவிட்டுத் திரும்பி கடலில் குதித்து, தன் வாலின் நெருப்பை அணைத்தான். எரிந்து சாம்பலாகும் இலங்கையைத் திரும்பிப் பார்த்ததும், “சீதா தேவிக்கு என்ன ஆயிற்றோ” என்று எண்ணிப் பயந்து அசோக வனத்திற்குட் பாய்ந்தோடி வந்து பார்த்தான். தேவி எவ்வித ஆபத்துமில்லாதிருப்பது கண்டு நிம்மதி அடைந்தான். மீண்டும் தேவியிடமிருந்து விடைபெற்று கடலைத் தாண்டி, தனது கூட்டாளிகள் இருக்கும் மகேந்திரமலையை அடைந்தான். அனுமனைத் தங்கள் மத்தியிலே கண்டு எல்லோரும் அவனிடமிருந்து செய்திகளைக்

கேட்டறிய விரும்பினர். தான் சீதா தேவியை இலங்கையில் சந்தித்துப் பேசிய செய்திகளைச் சொல்லவும், எல்லோரும் பேரானந்தம் அடைந்தனர்.

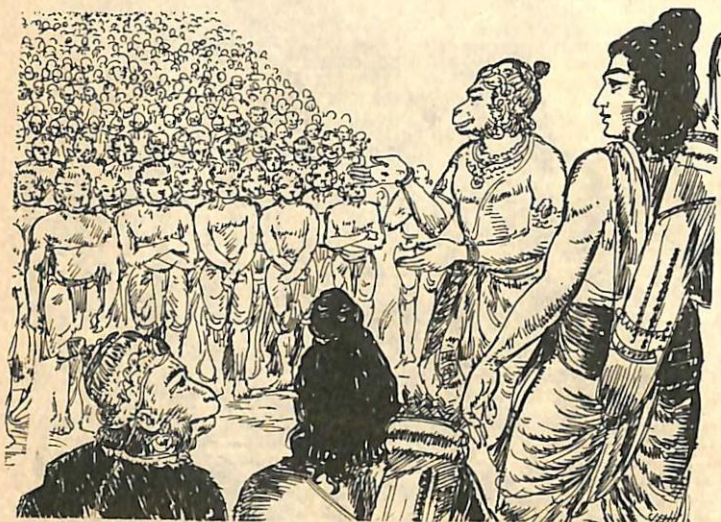
அனைவரும் ஆரவாரத்தோடு கிஷ்கிந்தை சென்றடைந்தனர். அனுமன் வெகுதூரத்தில், இராமஇலட்சுமண, சுக்கிரீவர்களைக் கண்டவுடன் வணங்கி, மகிழ்ச்சியுடன் உரக்கக் கத்தினான் “கண்டேன், சீதாதேவியைக் கண்டேன், இலங்கையில் தேவியைக் கண்டு வணங்கினேன்”. ஸ்ரீஇராமன் இந்த சந்தோஷ வார்த்தை கேட்டு மயிர்க்கூச்சல் கொண்டான். அனுமன் இராமபிரானின் அருகே சென்று வணங்கி மெல்ல மெல்ல செய்திகளையெல்லாம் ஆதியோடந்தமாக விளக்கிச் சொன்னான். சீதா தேவி கொடுத்தனுப்பிய அடையாளமான குடா மணியையுங்கொடுத்து, இன்னும் ஒரு மாத

அனுமன் சீதையின் குடாமணியை இராமனுக்குக் கொடுத்தல்.

காலத்திற்குள் தன்னை மீட்டுச் செல்லுமாறு தேவி கூறியதையும் சொன்னான்.

சூடாமணியைப் பெற்றுக்கொண்டு இராமன் அதனைப் பல முறை தனது மார்போடணைத்து, மனைவியின் துன்பநிலையை எண்ணிக் கண்ணீர் உகுத்தான். உரக்க அழுதான். இராமனது அவல நிலை கண்ட அனுமனுக்கு மிகுந்த இரக்கம் உண்டானது. எனினும், அவன் இராமனிடம் காலதாமதம் செய்யாது உடனே இலங்கைக்குப் புறப்பட வேண்டும் என மொழிந்தான். தனக்கு இந்தப் பேருதவியைச் செய்த அனுமனை இராமன் தன் மார்போடு தழுவி வாழ்த்தினான். தன் மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் அவனுக்குத் தெரிவித்தான்.

இராமர், இலக்குமணர் முன்னிலையில் சுக்கிரீவன் குரங்குப் படையினருக்கு ஆணையிடுதல்.

எவ்வாறு இலங்கையை அடைவது என்று இராம இலட்சுமண சுக்கிரீவர்கள் கலந்தாலோசித்தனர். நீலன் என்ற குரங்குப்படை வீரன், தனது படைகளை தெற்குக் கடற்கரை நோக்கி நடத்திக் காடுகளை வெட்டி வழியுண்டு பண்ணிச் சென்றான். அவ்வழியே இராமன் முதலியோர் நடந்து தென் கடலோரம் சென்றடைந்தனர். இது நிற்க.

ஆங்கே இலங்கை எரிந்து மக்கள் துயருறுவது கண்டு இராவணன் தனது ஆலோசனைக்குழுவைக் கூட்டி அமைச்சர்களின் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்குமாறு கேட்டான். அமைச்சர்கள் ஆணவ வெறி பிடித்தவர்களாய், இராமனையும் அவனது வானரப்படைகளையும் ஒரு நொடியில் தகர்த்துவிடலாமென சற்றும் ஆலோசியாமல் கூறினர்.

ஆனால் இராவணனது தம்பியாகிய விபீஷணன் மட்டும், கீழ்க்கண்டவாறு கூறினான். “இராமனை எதிர்த்துப் போராடினால் நாம் அரிந்து போவோம். நாம் பிறன் மனைவியைக் கவர்தலாகிய பெரும்பிழை செய்துள்ளோம். அதுதான் இந்தத் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். ஆதலால் சீதையை திருப்பிக் கொடுத்து இராமனுடன் சமாதான உடன்பாட்டை செய்வதே நலம்” என்று சொன்னான்.

சீதை மீது அடங்கா ஆசைகொண்ட அரக்கர் கோனுக்கு விபீஷணனது வார்த்தைகள் கோபத்தை விளைவித்தன.

அப்போது இராவணனது மற்றொரு தம்பியான கும்பகர்ணன், “இப்போது இலங்கைப்பனுடைய செயல்

சரியா தெற்றா என்று ஆராய்ந்து பயனில்லை. சீதையைக் கொண்டு வந்தபின் திருப்பித் தருவது என்பது நமக்கு வெட்கக்கேடு. அரக்கர்கள் மானிடரைக்கண்டு அச்சமுறுகின்றனரெனத் தோன்றும். ஆதலால் போருக்குப் புறப்படுவோம்” எனக்கூறி முடித்தான். இராவணனின் கருத்தை அறிந்த அரக்கர் தலைவர்களெல்லாம் அம்முடிவை ஆமோதித்தனர்.

ஆனால் நீதிமானாகிய விபீஷணன் இதனைக்கண்டு மனந்தளராமல், கும்பகர்ணனின் ஆலோசனையை ஆவேசத்துடன் எதிர்த்து “அண்ணா நீ என் தந்தைக்குச் சமானமானவன். உனக்கு பிடிக்கவில்லையெனினும் நான் கூறுவதைக்கேள். இல்லையேல் நமக்கும் நமது குலத்துக்கும் பெருங்கேடு சூழும் என்பதை உணர்வாயாக. உன்னிஷ்டப்படியே செய்தால் நான் இதோ போகிறேன். நீ சந்தோஷமாக வாழ முடியுமானால் வாழ்க!” என்று கூறி உடனே நான்கு அமைச்சர்களோடு தனது தமையனை விட்டுப் பிரிந்து, இராமனை வந்தடைந்து தன்னை அடைக்கலமாக ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டி வணங்கினான்.

இராமன் விபீஷணனை ஏற்றுக் கொள்வதுபற்றி சுக்கிரீவன் முதலியவர்களின் கருத்தைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டினான். சுக்கிரீவன் உட்பட எல்லா வானரத் தலைவர்களும் “எதிரியினுடைய தம்பியை இந்த ஆபத்து வேளையில் ஏற்றுக்கொள்வது சரியல்ல” என்று அறுதியிட்டுக் கூறினர். ஆனால் அனுமன் மட்டும் பல காரணங்களை எடுத்துச்சொல்லி அவனை ஏற்றுக்கொள்வதால் பெரு நன்மையுண்டாகும் எனக் கூறினான். இராம பிரானும் அதை ஆமோதித்து “அடைக்கலம் என்று தன்னை வந்தடைந்தவர் யாரையும் ஏற்றுக்கொள்வதே எனது விரதம்” என்று கூறி விபீஷணனை ஏற்றுக் கொண்டான்.

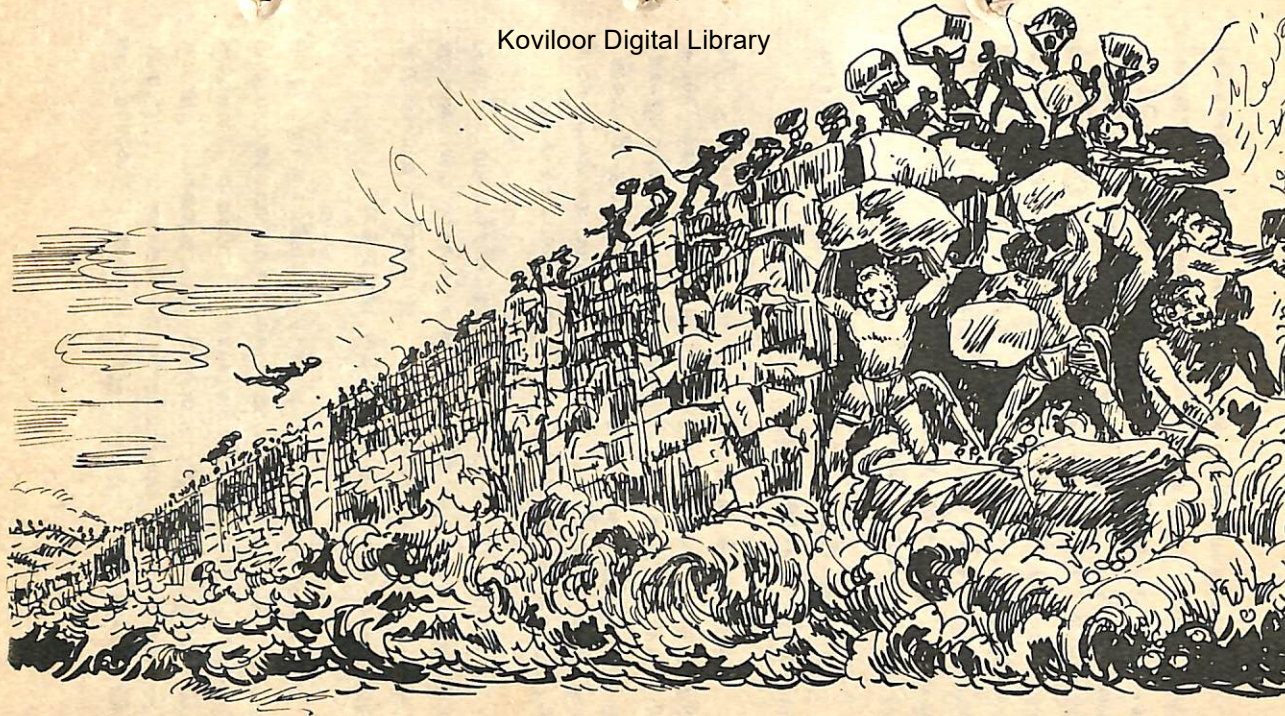
சிதிராஜன்

விபீஷணன் சரணாகதி.

விபீஷணனும் இராமனது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி தனது தமையனின் அதருமச் செயல்களைக் கண்டு மனம் பொறாது, அவனையும் உற்றார் உறவினரையும் விட்டு இராமனையே தஞ்சமடைந்துள்ளதாகச் சொன்னான். பின்னர் இராவணனது படைபலம், அரக்கரது மாயப்போர்முறை, இலங்கை நாடு முதலியவை பற்றி பல செய்திகளை விபீஷணன் சொல்லக்கேட்ட இராம பிரான் அவனை முற்றிலும் நம்பினார். உடனே கடல் நீரால் விபீஷணனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணி இலங்கை அரசனாக முடிசூட்டினார். எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். பின் கடலைக் கடந்து செல்லும் வழி முறைகளைப் பற்றி ஆலோசித்தனர். விபீஷணனது ஆலோசனைப்படி இராமபிரான் கடலுக்கரசனாகிய வருணனது அனுமதி வேண்டி விரதமிருந்தான். மூன்று நாட்களாகியும் வருணன் வந்தபாடில்லை. இராமன் வருணனது இறுமாப்பை அடக்கக் கருதி பிரம்மாஸ் திரத்தை ஏவமுற்பட்டான். உடனே வருணன் ஓடோடி வந்து, இராமன் காலில் வீழ்ந்து வணங்கி அணை கட்ட அனுமதி அளித்தான்.

நளன் என்ற வானரத்தலைவனின் மேற்பார்வையில் வானரர்கள் பாறைகளையும் தடிகளையும் கொண்டு வந்து கடல்நடுவே பெரிய அணையொன்று கட்டினர். எல்லோரும் பெருமகிழ்ச்சியோடு அணை வழியே சென்று இலங்கையோரம் அடைந்து போருக்கு ஆயத்தமாக நின்றனர்.

ஒற்றர்கள் மூலம் இச்செய்தியை அறிந்த இராவணன் ஒரு பெரிய உப்பரிகையின் உச்சியிலேறி இராமனையும் வானரப்படைகளையும் பார்த்தான். இராவணனின் மாமன் மாலியவான் இராவணனுக்கு அறிவுரை கூறியும் ஆசைவெறியால் அறிவிழந்த அரக்கர்கோன் கேட்கவில்லை.

குரங்குகள் கடலைக் கடப்பதற்கு அணை கட்டுதல்.

கடைசிமுறையாக இராமன் வாலியின் மகனாகிய அங்கதனை இராவணனிடம் தூதுவனாக அனுப்பினான். அங்கதன் சென்று இராவணனிடம் இந்தக் கடைசி நிமிடத்திலும் சீதையை திருப்பி அளிப்பதாயிருந்தால் போரில்லாமல் வாழலாம். இல்லையெல் இராவணனும் அவன் குலமும் அழிவது உறுதி என்று எச்சரித்தான். அது கேட்ட இராவணன் கடுஞ்சினங் கொண்டு அங்கதனைச் சிறைப்படுத்த முயன்றான். ஆனால் அங்கதன் திறமையுடன் போராடி வெளியேறி இராமனிடம் வந்து செய்தியைச் சொன்னான்.

உடனே போர் மூண்டது. பகல் முழுதும் போராடி மாலையில் போர்நிறுத்தம் பெற்றது.

அன்றிரவில் இராவணனது மூத்த மகனாகிய இந்திரஜித்து நாகக்கணையால் இராம லட்சுமணர்களை கட்டி விட்டான். அதனால் அவர்கள் மயங்கி வீழ்ந்தனர். ஆனால் இராமன் முதலில் மயக்கம் தெளிந்தான். கருடனின் உதவியால் இலக்குமணனும் மயக்கம் நீங்கி எழுந்தான். எல்லோரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்,

இராமலட்சுமணர்களும் வானர வீரர்களும் எழுந்து விட்டதை அறிந்த இராவணன் மேலும் பல படைத் தலைவர்களை அனுப்பினான். அவர்களின் உயிர்களை அனுமனும் அங்கதனும் நீலனும் குடித்தனர்.

அதுகண்ட அரக்கர்கோன் தானே போருக்குப் புறப் பட்டு வந்தான். அவனை இலக்குவனும் அனுமனும் சேர்ந்து எதிர்த்தனர். இராவணன் பிரம்மா தனக்கு அளிக்கப்பெற்ற சக்தி என்னும் ஆயுதத்தால் இலக்கு மணனைக் குத்தி மயக்கமுறச் செய்தான். அனுமன் தன் கைகளால் குத்தி இராவணனை நினைவிழக்க

செய்து இலக்குவனை போர்க்களத்திலிருந்து தூக்கிச் சென்று காப்பாற்றினான்.

பின்னர் இராமபிரான் புறப்பட்டுவந்து, இராவணனது தேர், குதிரை மற்றும் படைகள் அனைத்தையும் அழித்து விட்டான். வெறுங்கையோடு தலைகுனிந்து நின்ற இராவணனை இராமன் கம்பீரமான குரலில் “இராவணா, இன்று நீ பெரும் போர் செய்து களைத்து விட்டாய். அதனால் நாளை புதிய படைகளோடு வர்” எனக்கூறி அனுப்பி வைத்தான்.

தனது வலிமையும், மானமும் பறிபோன இராவணன் வெட்கித் தலைகுனிந்து மறுநாள் தனதம்பியாகிய கும்பகருணனை போருக்கு அனுப்ப எண்ணினான். ஆனால் கும்பகருணனோ ஒரு மலையின் குகையில் படுத்துத்

கும்பகர்ணனை ராட்சச வீரர்கள் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்ப முயலுதல்.

தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரும் தூக்கக்காரன். பல வேலையாட்கள் பல்வகை உணவுகள், கட்டுடங்கள் ஆகியவற்றுடன் ஒரு அரக்க வீரன் சென்று பெரு முயற்சி செய்து அவனை எழுப்பி, உண்ண வைத்து, இராவணன் அழைப்பதாகக் கூறினான். கும்பகருணன் உடனே இராவணனைக் காணப் புறப்பட்டான்.

கும்பகருணன் தன் அண்ணனைக் கடிந்து அறிவுரை கூறினான். அண்ணன் அதைக் கேளாது போகவே, போருக்குப் புறப்பட்டான். பேருருவமுடைய கும்பகருணனைச் சுக்கிரீவன் கடுமையாக எதிர்த்தான். ஆனால் அவனைக் கும்பகருணன் ஒரு பெரும் பாறைக் கல்லால் உதைத்துக் கீழே தள்ளினான். அதனால் மயக்க முற்ற வானர வேந்தனை கும்பகருணன் தூக்கிக்கொண்டு இலங்கை நோக்கிப் புறப்பட்டான். இடையில் சுக்கிரீவன்

கும்பகர்ணன் போரிடும் காட்சி.

மயக்கம் தெளிந்து தன்குரங்குக் குணத்தினால் அவனது முக்கையும், காதுகளையும் கடித்தெறிந்துவிட்டு தப்பி ஓடி இராமன் முன்னிலையில் வந்து சேர்ந்தான். கும்ப கருணனது கொடுமையைக் கேட்ட இராமன் தனது வில் வலிமையால் அவனது தோள்களை வெட்டி தலையைக் கொய்து கடலில் தள்ளிக் கொன்றான்.

கும்பகருணன் பட்டொழிந்தது கேட்ட ராவணன் அழுது புலம்பி, இராமனை எதிர்க்க தன் மகன் அதிகாயன் என்ற வல்லரக்கனை அனுப்பினான். அவன் இலக்கு வனது அம்புக்கு இரையானான்.

அத்தருணத்தில் இராவணனின் மூத்த மகனும், மாவீரனுமாகிய இந்திரஜித்து ஆவேசத்துடன் எழுந்து, தந்தைக்கு ஆறுதல்கூறி, போருக்குப் புறப்பட்டான்.

இந்திரஜித்தின் மாயப்போர்.

இந்திரசித்து மாயப்போர் செய்து பரமமக்கணையால் இராம இலக்குமணர்களைக் காயப்படுத்தி கீழே தள்ளினான். அவர்களும் வானரத் தலைவர்களும் மயங்கிக் கிடப்பது கண்ட விபீஷணன், அனுமனை அனுப்பி கையங்கிரிக்கு அருகாமையிலிருக்கும் மிருதஸுஞ் சீவனி, விசல்யகரணி என்ற திவ்யமான பச்சிலை மருந்துகளைக் கொண்டு வரச் சொன்னான். கைலையை அடைந்த அனுமன் பச்சிலைகளை அடையாளங்காண முடியாது மலையையே பெயர்த்தெடுத்து ஓடிவந்தான். அம்மருந்துக்களின் வலிமையால் இராமலக்குமணர்கள் வானரத் தலைவர்களுட்பட எல்லோரும் பூரண சுகத்துடன் எழுந்தனர். உடனே சுக்கிரீவனது ஆணையால் இலங்கைக்குத் தீ வைக்கப்பட்டது. இதனால் பெருங்குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஆனால் இராவணன், அரக்கர்களுக்கு தைரியமூட்டி அவர்களை போருக்கு அனுப்பினான். எல்லோரும் வானரர்கள் வலிமையால் யமபுரம் அடைந்தனர். அது கண்ட இராவணன், மாயப்போரில் வல்லவனாகிய தனது மகன் இந்திரஜித்தை மீண்டும் போருக்கு அனுப்பினான்.

அனுமன் காணும்படியாக இந்திரஜித்து மாயா சீதையைக் கொண்டுவந்து, அவளது தலையை வெட்டி வீழ்த்தினான். இதை நிஜமென்று நினைத்த அனுமன் மிகுந்த வருத்தத்துடன் சீதை கொல்லப்பட்டாள் என்ற சோகச் செய்தியை இராமனிடம் சொல்லவே இராமன் மயங்கி வீழ்ந்தான். எல்லோரும் கலங்கினர். ஆனால் விபீஷணன் மட்டும் இதனால் கலங்கவில்லை. இவையெல்லாம் இந்திரஜித்தின் மாயை விளையாட்டாகுமென்றும், சீதாதேவிக்கு இதனால் ஒருவித தீங்கும் நேரவில்லையென்றும் ஆறுதல் கூறினான். அத்துடன் இந்திரஜித் செய்யும் ரகசிய வேள்வியைத் தடை செய்ய வானரர்களை அனுப்பினான். வானரப் படையின்

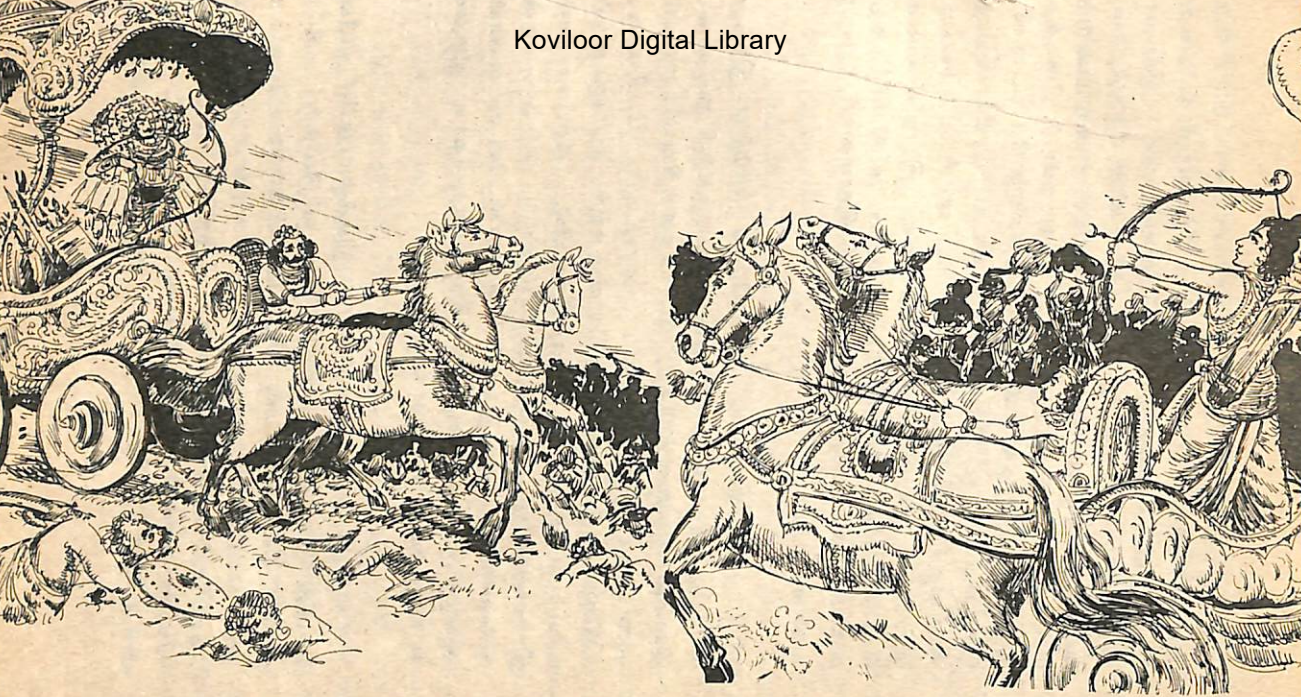
அனுமன் சந்திர மலையைக் காக்கிக் கொண்டிரு

தொல்லையால் இந்திரஜித்தின் ரகசிய யாகம் தடைபட்டு நின்றது. இந்திரஜித்து கோபாவேசத்துடன் எழுந்து எண்ணற்ற வானரர்களைக் கொன்றொடுக்கினான். ஆனால் முடிவில் அவன் இலக்குமணன் கணையால் கொல்லப்பட்டான். இதுகண்டு தேவர்களும், வானர வீரர்களும் இராமனும் எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர்.

மாவீரனும் தனது அருமை மகனுமாகிய இந்திரஜித்தின் இறுதி கேட்டு இராவணன் மயங்கி வீழ்ந்தான். மயக்கந்தெளிந்து எழுந்து கோபத்தால் சீதையைக் கொல்லப் போனான். ஆனால் அவனது அமைச்சன் அறிவுரை கூறித்தடுக்கவே, திரும்பிச் சென்றான். பின் தனது மூல பலப் படையைப் போருக்கு அனுப்பினான். மூலபலப் படையும் இராமனது மோகனக் கணையால் நிர்மூலமாகவே, இராவணன் தானே போருக்கு இறங்கினான்.

இராவணனுடன் எவருமே சண்டை செய்யவேண்டாம் என்று கூறி இராமனே போருக்குப் புறப்பட்டுப் போனான். இரு பக்கத்துப் படைகளும் எதிர்த்து மோதின. தனது எதிரியின் பக்கத்தில் தன் தம்பி விபீஷணன் நிற்பது கண்டு வெகுண்டு முதலில் அவனைக் கொல்லக் கருதி அவன் மீது வலிமை வாய்ந்த ஒரு சக்தி ஆயுதத்தை ஏவினான். அது கண்ட இலக்குமணன் அதனைத் தன்மீது ஏற்றுக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்தான். அதைக் கண்ணுற்ற அனுமான் மறுமுறையும் சஞ்சீவி மூலிகை கொண்டு வந்து இலக்குமணனை எழுச்செய்து விட்டான்.

பின்னர் இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நேரடிச் சண்டை நடைபெற்றது. அவர்களிருவரும் தன்னந்தனியராய் நின்று ஒருவர்மீது ஒருவர் அம்புமழை பொழிவது கண்டு யாவரும் வியந்தனர்.

இராம, இராவண யுத்தம்.

இராவணன் தேர்மீதும் இராமன் தரைமீதும் நின்று கொண்டு போர் செய்வது கண்ட தேவேந்திரன் தனது தேரையும் பாகனையும் அனுப்பிவைத்தான். இராமன் அதிலேறிப் போர் செய்து அரக்கர்கோனின் பத்துத்தலைகளையும் பலமுறை கொய்து வீழ்த்தியும் அவை மீண்டும் மீண்டும் முளைத்தெழுந்தன. அது கண்டு திகைத்த இராமனிடம் மாதலி என்ற தேவேந்திரனது தேர்ப்பாகன், இராவணன் மீது பெருவலிமையுடைய பிரம்மாஸ்திரத்திரத்தைச் செலுத்தும்படியாகக் கூறினான். அதன்படி இராமனும் பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவி இராவணனைக் கொன்று வீழ்த்தினான். கொடியவன் பட்டு வீழ்ந்தது கண்ட மண்ணவரும், விண்ணவரும் இராமனைப் போற்றி வணங்கினர்.

தன் தமையன் மலைபோல் வீழ்ந்து இறந்து கிடப்பதைக் கண்ட விபீஷணன் நெஞ்சுருகி அழுதான். இராமன் அவனைத் தேற்றி போர்க்களத்தில் வீர மரணம் அடைந்த இராவணனைப் பாராட்டிப் பேசினான். விபீஷணனும் அண்ணனுக்கான ஈமச் சடங்குகளைப் புரியப் போனான். அதற்கிடையில் கற்புக்கரசியும் இராவணனது மனைவியுமாகிய மண்டோதரி வந்து தன் கணவனை நினைந்து புலம்பி அழுதாள். பின் விபீஷணன் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி இராவணனுக்காக இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்தான்.

இராமனது ஆணைப்படி இலக்குமணன் விபீஷணனை இலங்கை அரசனாக முடிசூட்டுவித்து மகிழ்ந்தான். பின் இராமன் சீதாதேவியின் மனநிலையை அறிந்து வரும்படி அனுமனிடம் கூறினான். அனுமனும் தேவியிடம் சென்று இராவணன் இறந்தொழிந்த மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியைக் கூறினான். அதுகேட்ட சீதை அளவில்லா மகிழ்ச்சியோடு அனுமனைப் பலவாறு

வாழ்த்தினாள். சீதையைத் துன்புறுத்திய அரக்கியர்களை கொன்றொழிக்க அனுமன் சீதையின் அனுமதி கேட்டான். இரக்கமும் விவேகமும் உடைய தேவி அதற்கு மறுத்துவிட்டாள். சீதையின் பெருந்தன்மை கண்டு அனுமன் மேலும் புகழ்ந்தான்.

இராமனை உடனே சென்று பார்க்க வேண்டுமென்று சீதை கூறவே, அனுமன் போய் இராமனது அனுமதியை வேண்டினான். இராமன் சற்று நேரம் யோசித்து சீதையைக் கூட்டி வரும்படி விபீஷணனிடம் சொன்னான். சீதையும் இராமனின் விருப்பப்படி நீராடி, ஆடை அணிகளால் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொண்டு ஒருபல்லக்கில் ஏறி இராமன் முன் வந்தாள். சீதை தேவியைக் காண்பதற்காக வானரப்படைகள் பெருந்திரளாகக்கூடி பல்லக்கைத் தடைசெய்தன. இதைக் கண்ட விபீஷணன் வானரங்களை விரட்டி அடிக்கும்படி ஆணையிட்டான். அதைக்கேட்ட இராமன் விபீஷணன் மீது சினங்கொண்டு, “எனக்குப் பிரியமானவர்கள் இந்த வானரங்கள். அவர்கள் புடைகுழ சீதை வரட்டும்” எனக்கூறி வானரங்கள்பால் தமக்கிருந்த அன்பையும் நன்றி அறிதலையும் வெளிப்படுத்தினான். சீதை இராமனருகே வந்து தலைகுனிந்து கண்களில் நீர் சோர நின்றாள். அப்போது தர்மமூர்த்தியாகிய இராமன் சொன்னான். “சீதையே, இந்தப் போரைச் செய்து இராவணனைக் கொன்றது உன் பொருட்டாக அல்ல, ஆனால் எனது குலகௌரவத்தைக் காப்பதற்காகவேயாம். பிறனொருவனது வீட்டில் நெடுநாளிருந்த தனது மனைவியை அபிமானமுள்ள எவனும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குவான். ஆதலால் நீ எங்கு வேண்டுமாயினும் உன் விருப்பம்போல் செல்லலாம்” எனக்கூறினான். எல்லோரும் இராமனது இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டனர்.

அப்போது சீதை வருத்தமும் வீரமும் தோய்ந்த குரலில், “ஓரறிவுமற்ற பாமரனைப் போல் நீங்கள் பேசுகிறீர்களே? என் கற்பின் மேல் ஆணை, என் உடலை பிறர் தீண்டியிருக்கலாம். ஆனால் என் உள்ளத்தை உங்களைத்தவிர வேறெவனும் தீண்டியதில்லை. இந்தச் சந்தேகம் தங்களுக்கு இருக்குமானால் ஏன் அனுமனைத் தூதனாக அனுப்பினீர்கள்? ஏன் இந்தப் பெரும் போரைச் செய்தீர்கள்?” இவ்வாறு கூறி “இலக்குமணா இந்தச் சந்தேகத்திற்கு ஆளானபின் நான் உயிர்வாழ விரும்பவில்லை. ஆதலால் நீ தீ மூட்டுக, நான் அதில் மூழ்க விரும்புகிறேன்” என்று முடித்தாள்.

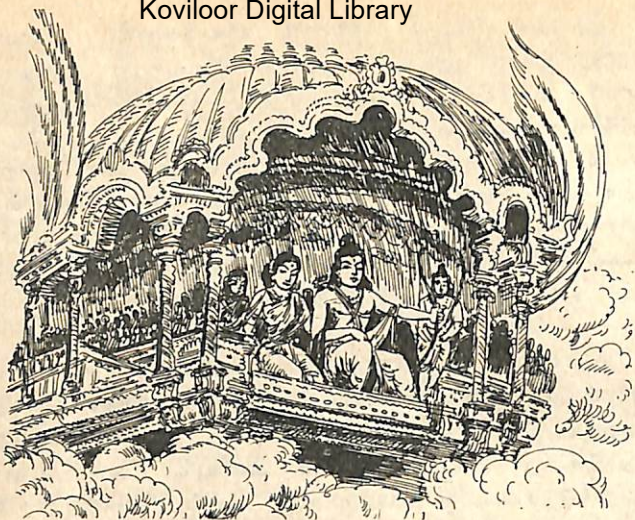
இராமனது சம்மதத்துடன் இலக்குமணன் தீமூட்ட, சீதை மெதுவாகத் தலைகுனிந்து இராமனைச் சுற்றி வந்து, தீயின் முன்னேநின்று கைகூப்பி எல்லாத் தெய்வங்களையும் அழைத்து வணங்கி, “என்உள்ளம் இராமனையன்றி வேறெவரையும் விரும்பவில்லை என் பது உண்மையானால், இந்த அக்கினி தேவன் என்னைக் காப்பானாக” என்று கூறி தீயை வலம்வந்து உள்ளே புகுந்தாள். அதைக்கண்டவர் எல்லோரும் அழுதுபுலம்பினர். அப்போது அக்கினி தேவன் சீதையைத் தாங்கியவனாய்த் தோன்றி “இராமா இவள் மாசற்றவள் நீ இவளை ஏற்றுக்கொள்” என்று கூறி மறைந்தான். சூரியன், சந்திரன், வாயு முதலிய தேவர்களும் அங்ஙனமே கூறினர். அப்போது இராமன் சற்று தயக்கத்துடன் கண்களில் நீர்பொழியச் சொன்னான்.

“என் மனைவி மாசற்றவள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமேயில்லை. இப்படி பரீட்சித்து அவளை நான் ஏற்றது, அவளுக்கும் எனக்கும் உலகத்தவரிடமிருந்து ஒருகாலும் வசைச்சொல் வராதிருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே.”

இறந்துபோன தசரத மன்னன் தேவர்கள் அருளால் அங்கே தோன்றி இராமன், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய வர்களை ஆசீர்வதித்தான். சீதைக்கு ஆறுதல் கூறினான். இராமன் அவனிடம் “தாங்கள் முன் வெறுத்தொதுக்கிய கைகேயியை மனைவியாகவும், பரதனை மகனாகவும் மறுபடியும் ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்” எனக்கேட்டான். “அங்ஙனமே ஆகுக” என ஆசீர்வதித்து தசரதன் அங்கிருந்து மறைந்தான்.

இராமன் இந்திரனது விருப்பத்திற்கிணங்க அவனிடம் போரில் மாண்டவர்களும் ஊனமுற்றவர்களும் மீண்டும் செளக்கியமாக வாழவும், அவர்கள் வாழும் வனங்களில் எல்லாம் காயும், கனியும் நீரும் நிழலும் செழித்தோங்கவும் செய்யுமாறு வரம் வேண்டினான். அவ்வாறே ஆகுக எனக்கூறி தேவேந்திரனும் பிற தேவர்களும் மறைந்தனர். மறுநாட் காலையில் விபீஷணன் இராமனை இலங்காபுரியினுள் வருகை தரும்படி வேண்டினான். ஆனால் இராமனோ தனது வனவாச காலம் முடியப் போவதும், பரதனுக்கு வாக்குறுதி கொடுத்ததும் நினைத்து உடனே அயோத்திக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான். இலங்கையிலிருந்து அயோத்தி வெகு தொலைவிலிருப்பதால் விபீஷணன் புட்பக விமானத்தைக் கொணர்ந்தான்.

மனைவியுடன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் இராமன் விமானத்தில் ஏறினான். இலக்குமணனும் ஏறினான். அப்போது இலங்கை வேந்தனும் வானர வேந்தனும், பிற வானரத் தலைவர்களும் தன்னுடன் அயோத்திவர விரும்புகிறார்கள் என்று அறிந்து இராமன் அவர்களையும் விமானத்தில் ஏற்றினான். விமானம் வடதிசை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது, இராமன் சீதையிடம் இராவணன் கொல்லப்பட்ட போர்க்களம், சேது

புஷ்பக விமானத்தில் இராமன், இலக்குமணன், சீதை, வானரப் படையினர் ஆகியோர் அயோத்தி திரும்புதல்.

பந்தனப்பாலம், பின்னர் கிஷ்கிந்தை நாடு, புண்ணியவதி சபரியின் ஆசிரமம், கபந்தாசுரனைக் கொன்ற இடம், உயிர்த்தோழர் ஜடாயு இறந்த இடம் முதலியவைகளைக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அதற்குள் விமானம் பரத்வாஜ ஆசிரமம் சென்றடைந்தது.

அயோத்தி மக்களின் மனப்போக்கையும் பரதனது நிலையையும் முன்னாடியே அறிவது நல்லது என்று விரும்பிய இராமன், அனுமனை முன்னால் அனுப்பினான். நிற்க...

இராம பாதுகைகளை வாங்கிச் சென்ற பரதன் அயோத்தி நகரினுட்புகாமல், நந்திகிராமம் என்ற ஊருக்குச் சென்று தங்கி பாதுகைகளுக்குப் பட்டாபிஷேகம்

பண்ணிப் பூசித்து வந்தான். அண்ணனைப் போலவே தானும் மரவுரியும் சடைமுடியும் அணிந்து வாழ்ந்து வரும் அறத்தின் வடிவமான பரதனை அனுமன் கண்டான். அவன் யாரென்பதையும் இராவணனை அழித்து இராமன் வெற்றியோடு சீதாசமேதனாய் அயோத்திக்கு வந்து கொண்டிருப்பதையும் அறிவித்தான்.

பரதன் இதுகேட்டு மகிழ்ச்சிக்கடலில் மூழ்கினான். அயோத்தி நகரை அலங்கரித்து, நால்வகைப்படைகளும் கோசலை முதலிய அன்னையர்களும் சூழ இராமன் வரும் திசையை நோக்கியவாறு பரதன் நின்றான்.

புட்பக விமானத்திலிருந்து இறங்கிய இராமனைப் பரதன் வணங்கி வரவேற்றான். இராமன் அவனைக் கட்டித்தழுவி ஆசீர்வதித்தான். பின்பு சுக்கிரீவன்,

இராமனும், பரதனும் மீண்டும் சந்தித்தல்.

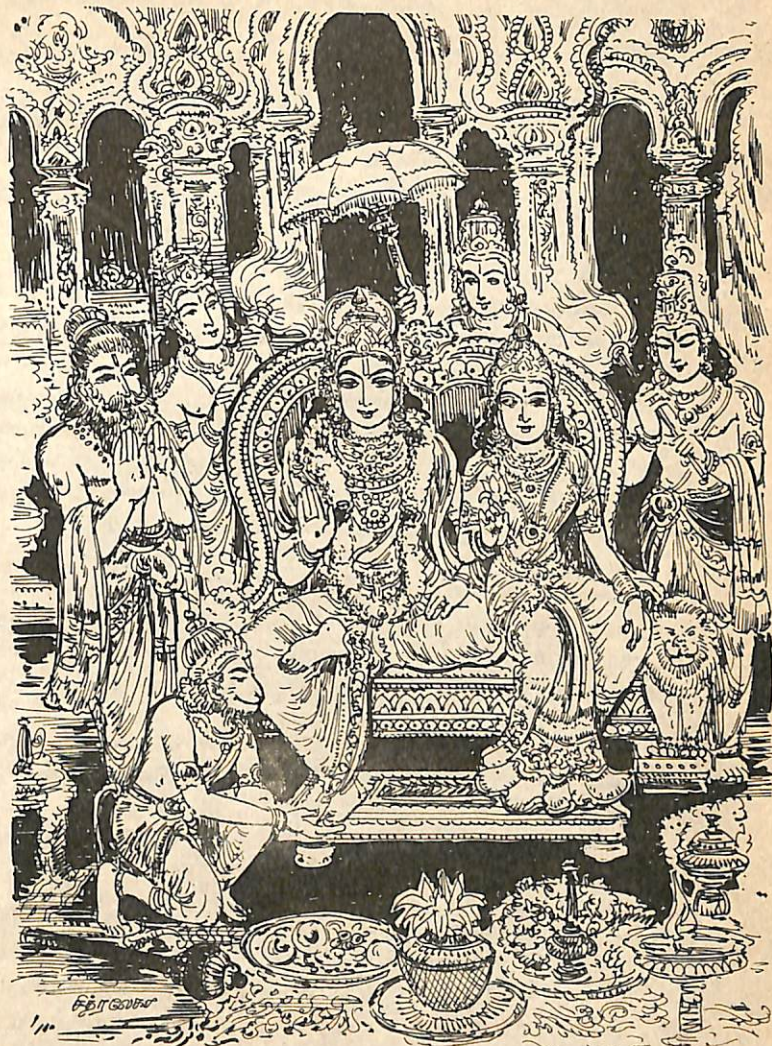
விபீஷணன், முதலியோர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். எல்லோரையும் பரதன் அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தான். இராமனும் கோசலை, சுமித்திரை, கைகேயி ஆகிய அன்னையர்களையும் குருநாதனாகிய வசித்தனையும் வணங்கினான். இம்மனைத் தரிசித்த அயோத்தியா வாசிகள் அளவில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

பரதன், இராமன் முன்னர் அவன் பாதுகைகளை வைத்து “ஐயா, தங்களது நாட்டை தங்கள் வேலைக்காரனாக இருந்து இதுவரை காத்தேன். இன்று என் பொறுப்பை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன்” என்று சொல்லி வணங்கினான். பின்னர் கோலாகலத்துடன் இராமன் தேரேறி நந்திக்கிராமத்திலிருந்து அயோத்திக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

மறுநாள் இராம பட்டாபிஷேகம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. வானர வீரர்கள் நாற்றிசைக்கடல்களிலிருந்தும் தீர்த்தங்கள் கொணர்ந்தனர். வசிஷ்டன் சீதா இராமர்களை சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து புண்ணிய தீர்த்தத்தால் அபிஷேகம் செய்து பொன் முடியையும் சூட்டினான். இராமன் எல்லோருக்கும் தகுந்த பரிசுகள் வழங்கி மகிழ்வித்தான்.

இராமன் நீண்டகாலம் உலகத்தை அறநெறி தவறாமல் அரசு செய்தான். பல வேள்விகளை நடத்தினான். மக்கள் ஒரு குறையுமின்றி இன்பமாக வாழ்ந்துவந்தனர்.

இராம இராஜ்யத்தில் கணவனை இழந்து வாடும் கைம்பெண்டிரில்லை, கொலை களவு இல்லை அகால மரணம் இல்லை. யாவரும் நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்ந்தனர். எவரும் இராமனைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினர். நாடும் நீர்வள நிலவளத்துடன் திகழ்ந்தது. ஒரு துன்பமு

இராமர் பட்டாபிஷேகம்.

மின்றி மக்கள் இன்பமாக வளமாக வாழ்ந்து வரலாயினர். இக்காரணங்களால் இராமராஜ்யம் ஓர் நல்லாட்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்தது.

உத்தர காண்டக்கதை இன்னும் தொடரும்-ஆனால் நாம் இத்துடன் முடிப்போம்.

அத்தியாயம் 8.- நிறைவுரை

கடவுள் மனிதனாக உருக்கொண்டு வருவதன் நோக்கம், மனிதன் உலகில் எவ்விதம் வாழ்ந்தால் அவனுக்கு இகத்திலும் பரத்திலும் இன்பம் எய்த முடியும் என்பதை அன்றாட வாழ்வில் வாழ்ந்து காட்டுவதற்காகவே ஆகும். உலகில் தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மை பயப்பதான ஒரு வாழ்க்கை முறையை தருமம் அல்லது அறம் என்று சொன்னால் அத்தகைய அறவழியிலிருந்து சற்றும் பிசகாமல் வாழ்ந்து காட்டியவர் ஸ்ரீராமர்.

எல்லா அறங்களிலும் சிறந்தது உண்மை. இதனை வாய்மை மெய்மை என்றும் கூறுவர். மனோ வாக்குக் காயங்களால் உண்மையை கடைப்பிடித்தவர் ஸ்ரீராமனைப்போல் பிறிதொருவர் இருக்க முடியாது.

இரண்டாவதாக ஸ்ரீராமன் தாய் தந்தை குரு ஆகிய வரிடத்தில் அளவிறந்த மரியாதையும் பக்தியும் உடைய வராயிருந்தார்.

மூன்றாவதாக சகோதரர்களிடத்திலும் உற்றார் உறவினரிடத்திலும், நாட்டுமக்களிடத்திலும் பேரன்பும், கருணையும் உடையவராயிருந்தார்.

நான்காவதாக கற்பு நெறிக்கும் தன்னடக்கத்திற்கும் சிகரமாய் விளங்கினார். அடுத்து தீமையை எதிர்த்துப் போராடும் வீரராயிருந்தார். வில்வித்தையிலும் இணையற்றவராயிருந்தார்.

அடுத்தாற்போல் மக்கள் எல்லோரிடமும் சமரசமாக, சமமாகப் பழகினார். வேடனையும், குரங்கையும், அரக்கனையும் தன் சொந்த சகோதரர்களாகப் பாவித்தார்.

அடுத்து நீதிக்காக எந்தவிதத் தியாகத்தையும் புரிபும் தியாக சிரோமணியாக விளங்கினார்.

பொறுமையில் பூமியைப்போலிருந்தார். எப்போதும் தைச் சமநிலையில் வைத்திருந்தார். இன்ப, துன்பங்களால் அவர் மனம் அடித்தளத்தில் இளகியதில்லை.

சுருங்கக்கூறின் ஸ்ரீராமன் நற்குணக்கடலாக வாழ்ந்தார். அவர் அருளால் நாமும் அவர்வழி நடப்போமாக!

சீதா தேவியைப் போன்று உலகில் மற்றொரு பெண்ணைப் பார்க்க முடியாது. எல்லையில்லாத தூய்மையும், பக்தியும், பொறுமையும் அன்பும் அமைதியும் உடையவராய்த் திகழ்ந்தார்.

பரதனைப் போன்றதொரு சகோதரனை உலகில் பார்ப்பது அருமை. அங்ஙனமே இலக்குவனும்.

இராமாயணத்திலுள்ள சிறந்த பாத்திரங்களில் அனுமனும் ஒருவர். அவரது ராம பக்தி, வீரம், ஒழுக்கம், அறிவுத்திறமை அவர் குணங்களின் உறைவிடமாயிருந்தார். ஆதலால் அவரை உலகம் மகாவீரர் என்று அழைத்து வழிபட்டு வருகின்றது.

இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். இத்துடன் அமைகின் றோம்.

“சீதா, லக்ஷ்மண, பரத, சத்துருக்கன், அனுமத்சமேத ஸ்ரீராமச்சந்திரப்ரபுவிற் கு ஜே!”.

மோட்சமாகிய அயோத்தியில்
மூலப்பிரகிருதியாகிய தசரதனிடத்தில்
சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, மிஸ்ரமாயை எனும்
மூன்று மனைவியரில்
சுத்தமாயையில் கோசலையிடம்
சுத்தாத்மா எனும் இராமபிரான் தோன்றினார்.
சிரவணமாகிய வசிட்டரிடத்தில்
தேகேந்திரியங்களுக்குக் கோன் “நான்” என்றுணர்ந்து
விஞ்ஞானமாகிய விசுவாமித்திரருடன் சென்று
மகாமாயையாகிய தாடகையைச் சங்கரித்து
ஞானமாகிய வேள்வியினை நடாத்தி
காமமாகிய மாரீசனை வென்று
குரோதமாகிய சுபாகுவைக் கொன்றார்.
அறியாமையாகிய கல்லைப் பெண்ணாக்கி
மமகாரமாகிய வில்லை ஒடித்து —
ஆனந்தமாகிய சீதையை மணந்து
அகங்காரமாகிய பரசுராமனை வாட்டி
தீர்க்ககோபமாகிய கூனியின் சொற்கேட்ட
தன்னலமாகிய கைகேயி வேண்ட —
தவமாகிய கானகம் சென்று
நிஷ்காம்யமாகிய குகனுடன் நட்புக்கொண்டு
ஆசையாகிய கங்கைவெள்ளத்தைத் தாண்டி
உறுதியாகிய சித்திரகூட மலையில் தங்கினார்.
பக்தியாகிய பரதனுக்கு
பரஞானம், அபரஞானமாகிய பாதுகைகளை வழங்கி
விரோதமான விராதனை வென்று

சமம், தமம், உபரதி, திதிவை

ஆகிய முனிவர்களுக்கு அருளி

பட்சமாகிய ஜடாயுவை நேசித்து

மோகமாகிய சூர்ப்பனகையை விரட்டினார்.

இராஜசகுணமாகிய இராவணன் சீதையை அபகரிக்க —

அதனைத் தேடிச்சென்று

அவித்தையமாகிய அயோமுகியை நீக்கி

கவலையாகிய கவந்தனை அகற்றி

நிர்விகல்பமாகிய சபரிக்கு முக்தி நல்கி

மெய்ஞானமாகிய அனுமனைக் கொண்டு

அடங்காமையாகிய வாலியைக் கொன்று

பரிசுத்தமான சுக்ரீவனுக்குப் பட்டங்கட்டி

மெய்ஞானமாகிய அனுமனால்

சீதையின் இருப்பிடத்தைக் கண்டறிந்து

பிறவியாகிய பெருங்கடலை அணைகட்டி

துர்க்குணங்களாகிய அசுரர்களைக் கொன்று

தாமதகுணமாகிய கும்பகர்ணனையும்

தசேந்திரியங்களாகிய பத்துத்தலைகளையுடைய

இராவணனையும் வதைத்து

சத்துவகுணமாகிய வீடணனுக்குப் பட்டங்கட்டி

சீதையைச் சிறைமீட்டு

அயோத்தியை அடைந்து அரசாளுகிறார்.

